

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 57

15 grudnia 2014

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2014/C 448/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2014/C 448/02	Sprawa C-399/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 18 sierpnia 2014 r. – Grüne Liga Sachsen e.V. i in. przeciwko Freistaat Sachsen	2
2014/C 448/03	Sprawa C-412/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Rüsselsheim (Niemcy) w dniu 29 sierpnia 2014 r. – Dagmar Wedel, Rudi Wedel przeciwko Condor Flugdienst GmbH	3
2014/C 448/04	Sprawa C-433/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bari (Włochy) w dniu 22 września 2014 r. – postępowanie karne przeciwko Domenicowi Rosie	4
2014/C 448/05	Sprawa C-434/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bari (Włochy) w dniu 22 września 2014 r. – postępowanie karne przeciwko Raffaelowi Mignone . . .	4

2014/C 448/06	Sprawa C-435/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bari (Włochy) w dniu 22 września 2014 r. – postępowanie karne przeciwko Maurowi Barletcie	5
2014/C 448/07	Sprawa C-436/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bari (Włochy) w dniu 22 września 2014 r. – postępowanie karne przeciwko Davidowi Cazorli	6
2014/C 448/08	Sprawa C-437/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bari (Włochy) w dniu 22 września 2014 r. – postępowanie karne przeciwko Nicoli Seminariowi. . . .	6
2014/C 448/09	Sprawa C-439/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București (Rumunia) w dniu 24 września 2014 r. – SC Star Storage SA przeciwko Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare în Informatică (INCDI)	7
2014/C 448/10	Sprawa C-448/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bayerischer Verwaltungsgerichtshof (Niemcy) w dniu 26 września 2014 r. – Davitas GmbH przeciwko Stadt Aschaffenburg	8
2014/C 448/11	Sprawa C-452/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 29 września 2014 r. – Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA), Ministero della Salute przeciwko Doc Generici srl	8
2014/C 448/12	Sprawa C-454/14: Skarga wniesiona w dniu 30 września 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii	9
2014/C 448/13	Sprawa C-455/14 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 10 lipca 2014 r. w sprawie T-271/10 H przeciwko Radzie Unii Europejskiej, Komisji Europejskiej, Misji Policyjnej Unii Europejskiej w Bośni i Hercegowinie („EUPM”), wniesione w dniu 29 września 2014 r. przez H	10
2014/C 448/14	Sprawa C-458/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia (Włochy) w dniu 3 października 2014 r. – Promoimpresa srl przeciwko Consorzio dei comuni della Sponda Bresciana del Lago di Garda e del Lago di Idro, Regione Lombardia.	11
2014/C 448/15	Sprawa C-460/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 6 października 2014 r. – Johannes Evert Antonius Masaar przeciwko DAS Nederlandse Rechtsbijstand Verzekeringsmaatschappij NV	12
2014/C 448/16	Sprawa C-462/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bari (Włochy) w dniu 8 października 2014 r. – postępowanie karne przeciwko Lorenzowi Carlucciemu	12
2014/C 448/17	Sprawa C-465/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Centrale Raad van Beroep (Niderlandy) w dniu 9 października 2014 r. – Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank przeciwko F. Wieland i H. Rothwangl	13
2014/C 448/18	Sprawa C-467/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bergamo (Włochy) w dniu 13 października 2014 r. – postępowanie karne przeciwko Chiarze Baldo .	14
2014/C 448/19	Sprawa C-472/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta domstolen (Szwecja) w dniu 20 października 2014 r. – Canadian Oil Company Sweden AB, Anders Rantén przeciwko Riksåklagaren	15

Sąd

- 2014/C 448/20 Sprawa T-362/10: Wyrok Sądu z dnia 5 listopada 2014 r. – Vtesse Networks przeciwko Komisji [Pomoc państwa — Pomoc na rzecz rozwoju sieci szerokopasmowych kolejnej generacji w regionie Kornwalii i wysp Scilly — Decyzja uznająca pomoc za zgodną z rynkiem wewnętrznym — Artykuł 107 ust. 3 lit. c) TFUE — Skarga o stwierdzenie nieważności — Brak istotnego wpływu na pozycję konkurencyjną — Legitymacja czynna — Prawa procesowe zainteresowanych stron — Częściowa niedopuszczalność — Brak wątpliwości uzasadniających wszczęcie formalnego postępowania wyjaśniającego] 16
- 2014/C 448/21 Sprawa T-422/11: Wyrok Sądu z dnia 5 listopada 2014 r. – Computer Resources International (Luxembourg) przeciwko Komisji [Zamówienia publiczne na usługi — Postępowanie przetargowe — Świadczenie usług informatycznych w zakresie opracowywania i utrzymania oprogramowania, doradztwa i pomocy w przypadku różnych rodzajów aplikacji komputerowych — Odrzucenie oferty oferenta — Oferta rażąco niska — Artykuł 139 ust. 1 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 2342/2002 — Obowiązek uzasadnienia — Wybór podstawy prawnej — Nadużycie władzy]. 17
- 2014/C 448/22 Sprawa T-632/11: Wyrok Sądu z dnia 6 listopada 2014 r. – Grecja przeciwko Komisji EFOGR — [Sekcja Gwarancji — EFRG i EFRROW — Wydatki wyłączone z finansowania — Rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 — System uprawnień do płatności jednolitej — Lojalna współpraca — Zasada słuszności — Proporcjonalność — Rezerwa krajowa — Kryteria udzielania — Ryczałtowa korekta finansowa — Ryzyko ponoszone przez fundusz — Rozporządzenie (WE) nr 1493/1999 — Sektor wina — Regulacje dotyczące destylacji i płatności na rzecz wykorzystania niektórych rodzajów moszczu — Pomoc na restrukturyzację i przekształcenie winnic] 17
- 2014/C 448/23 Sprawa T-283/12: Wyrok Sądu z dnia 6 listopada 2014 r. – FIS'D przeciwko Komisji (Program działań Erasmus Mundus — Porozumienie ramowe w przedmiocie partnerstwa — Porozumienie szczególne w przedmiocie subwencji — Wydana przez EACEA decyzja o rozwiązaniu porozumienia ramowego i modyfikacji porozumienia szczególnego — Skarga administracyjna do Komisji — Wydana przez Komisję decyzja o oddaleniu bezzasadnej skargi administracyjnej — Naruszenie porozumień i wytycznych administracyjno-finansowych) 18
- 2014/C 448/24 Sprawy połączone T-307/12 i T-408/13: Wyrok Sądu z dnia 5 listopada 2014 r. – Mayaleh przeciwko Radzie (Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające przyjęte wobec Syrii — Zamrożenie funduszy — Funkcje prezesa banku centralnego Syrii — Skarga o stwierdzenie nieważności — Powiadomienie o akcie dotyczącym środków ograniczających — Termin do wniesienia skargi — Dopuszczalność — Prawo do obrony — Rzetelny proces sądowy — Obowiązek uzasadnienia — Ciężar dowodu — Prawo do skutecznej ochrony sądowej — Proporcjonalność — Prawo własności — Prawo do życia prywatnego i rodzinnego — Stosowanie ograniczeń w zakresie wjazdu wobec obywatela państwa członkowskiego — Swobodne przemieszczanie się obywateli Unii). 19
- 2014/C 448/25 Sprawa T-463/12: Wyrok Sądu z dnia 6 listopada 2014 r. – Popp i Zech przeciwko OHIM – Müller-Boré & Partner (MB) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego MB — Wcześniejszy graficzny wspólnotowy znak towarowy MB&P — Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego — Artykuł 42 ust. 2 i art. 15 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009]. 20
- 2014/C 448/26 Sprawa T-669/13 P: Wyrok Sądu z dnia 5 listopada 2014 r. – Komisja przeciwko Thomé (Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Zatrudnienie — Ogłoszenie o konkursie — Odmowa zatrudnienia — Istnienie dyplomu zgodnego z ogłoszeniem o konkursie z racji uznania — Szkoda majątkowa i krzywda). 20

2014/C 448/27	Sprawa T-166/13: Postanowienie Sądu z dnia 14 października 2014 r. – Ben Ali przeciwko Radzie (Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Tunezji — Zamrożenie funduszy — Przedłużenie — Skutki stwierdzenia nieważności wcześniejszych środków w postaci zamrożenia funduszy — Umorzenie postępowania — Odpowiedzialność pozaumowna — Skarga oczywiście pozbawiona podstawy prawnej)	21
2014/C 448/28	Sprawa T-327/13: Postanowienie Sądu z dnia 16 października 2014 r. – Mallis i Malli przeciwko Komisji i EBC (Skarga o stwierdzenie nieważności — Program wsparcia stabilności na Cyprze — Oświadczenie Eurogrupy dotyczące restrukturyzacji sektora bankowego na Cyprze — Błędne oznaczenie w skardze strony pozwanej — Niedopuszczalność)	22
2014/C 448/29	Sprawa T-328/13: Postanowienie Sądu z dnia 16 października 2014 r. – Tameio Pronoias Prosoipikou Trapezis Kyprou przeciwko Komisji i EBC (Skarga o stwierdzenie nieważności — Program wsparcia stabilności na Cyprze — Oświadczenie Eurogrupy dotyczące restrukturyzacji sektora bankowego na Cyprze — Błędne oznaczenie w skardze strony pozwanej — Niedopuszczalność)	22
2014/C 448/30	Sprawa T-329/13: Postanowienie Sądu z dnia 16 października 2014 r. – Chatzithoma przeciwko Komisji i EBC (Skarga o stwierdzenie nieważności — Program wsparcia stabilności na Cyprze — Oświadczenie Eurogrupy dotyczące restrukturyzacji sektora bankowego na Cyprze — Błędne oznaczenie w skardze strony pozwanej — Niedopuszczalność)	23
2014/C 448/31	Sprawa T-330/13: Postanowienie Sądu z dnia 16 października 2014 r. – Chatziioannou przeciwko Komisji i EBC (Skarga o stwierdzenie nieważności — Program wsparcia stabilności na Cyprze — Oświadczenie Eurogrupy dotyczące restrukturyzacji sektora bankowego na Cyprze — Błędne oznaczenie w skardze strony pozwanej — Niedopuszczalność)	24
2014/C 448/32	Sprawa T-331/13: Postanowienie Sądu z dnia 16 października 2014 r. – Nikolaou przeciwko Komisji i EBC (Skarga o stwierdzenie nieważności — Program wsparcia stabilności na Cyprze — Oświadczenie Eurogrupy dotyczące restrukturyzacji sektora bankowego na Cyprze — Błędne oznaczenie w skardze strony pozwanej — Niedopuszczalność).	24
2014/C 448/33	Sprawa T-332/13: Postanowienie Sądu z dnia 16 października 2014 r. – Christodoulou i Stavrinou przeciwko Komisji i EBC (Skarga o stwierdzenie nieważności — Program wsparcia stabilności na Cyprze — Oświadczenie Eurogrupy dotyczące restrukturyzacji sektora bankowego na Cyprze — Błędne oznaczenie w skardze strony pozwanej — Niedopuszczalność)	25
2014/C 448/34	Sprawa T-517/14: Skarga wniesiona w dniu 7 lipca 2014 r. – Pelikan./OHIM – Hachette Filipacchi Presse (be.bag)	26
2014/C 448/35	Sprawa T-662/14: Skarga wniesiona w dniu 15 września 2014 r. – Węgry przeciwko Komisji.	26
2014/C 448/36	Sprawa T-678/14: Skarga wniesiona w dniu 22 września 2014 r. – Republika Słowacka przeciwko Komisji.	27
2014/C 448/37	Sprawa T-698/14: Skarga wniesiona w dniu 19 września 2014 r. – European Dynamics Luxembourg i Evropaiki Dynamiki przeciwko Komisji	28
2014/C 448/38	Sprawa T-699/14: Skarga wniesiona w dniu 27 września 2014 r. – Topps Europe przeciwko Komisji.	29

2014/C 448/39	Sprawa T-703/14: Skarga wniesiona w dniu 2 października 2014 r. – Diktyo Amyntikon Biomichanion Net przeciwko Komisji	30
2014/C 448/40	Sprawa T-705/14: Skarga wniesiona w dniu 26 września 2014 r. – Unichem Laboratories przeciwko Komisji.	31
2014/C 448/41	Sprawa T-709/14: Skarga wniesiona w dniu 3 października 2014 r. – Tri-Ocean Trading przeciwko Radzie	32
2014/C 448/42	Sprawa T-716/14: Skarga wniesiona w dniu 9 października 2014 r. – Tweedale przeciwko EFSA.	33
2014/C 448/43	Sprawa T-719/14: Skarga wniesiona w dniu 10 października 2014 r. – Tri Ocean Energy przeciwko Radzie	34
2014/C 448/44	Sprawa T-735/14: Skarga wniesiona w dniu 24 października 2014 r. – Gazprom Nieft przeciwko Radzie	35
2014/C 448/45	Sprawa T-736/14: Skarga wniesiona w dniu 27 października 2014 r. – Monster Energy przeciwko OHIM – Home Focus (MoMo Monsters).	36
2014/C 448/46	Sprawa T-741/14: Skarga wniesiona w dniu 27 października 2014 r. – Hersill przeciwko OHIM – KCI Licensing (VACUP)	37

Sąd do spraw Służby Publicznej

2014/C 448/47	Sprawa F-4/14: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 6 listopada 2014 r. – DH przeciwko Parlamentowi (Służba publiczna — Urzędnik na okresie próbnym — Artykuł 34 regulaminu pracowniczego — Sprawozdanie z okresu próbnego stwierdzające oczywistą niezdolność urzędnika na okresie próbnym do należytego wypełniania obowiązków — Przedłużenie okresu próbnego — Powierzenie nowego stanowiska — Zwolnienie po okresie próbnym — Warunki odbywania okresu próbnego — Nienależyte wykonywanie obowiązków pracowniczych — Obowiązek staranności — Zasada dobrej administracji).	38
2014/C 448/48	Sprawa F-68/13: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 5 listopada 2014 r. – CY przeciwko EBC (Śmierć strony skarżącej — Ponowne otwarcie ustnego etapu postępowania — Rezygnacja następcy prawnego z podjęcia postępowania — Umorzenie postępowania).	38
2014/C 448/49	Sprawa F-90/14: Skarga wniesiona w dniu 4 września 2014 r. – ZZ przeciwko Komisji Europejskiej	39
2014/C 448/50	Sprawa F-92/14: Skarga wniesiona w dniu 10 września 2014 r. – ZZ przeciwko Parlamentowi Europejskiemu.	40
2014/C 448/51	Sprawa F-99/14: Skarga wniesiona w dniu 29 września 2014 r. – ZZ przeciwko Radzie	40
2014/C 448/52	Sprawa F-100/14: Skarga wniesiona w dniu 29 września 2014 r. – ZZ i in. przeciwko Radzie	41

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2014/C 448/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 439 z 8.12.2014

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 431 z 1.12.2014

Dz.U. C 421 z 24.11.2014

Dz.U. C 409 z 17.11.2014

Dz.U. C 395 z 10.11.2014

Dz.U. C 388 z 3.11.2014

Dz.U. C 380 z 27.10.2014

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 18 sierpnia 2014 r. – Grüne Liga Sachsen e.V. i in. przeciwko Freistaat Sachsen

(Sprawa C-399/14)

(2014/C 448/02)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Grüne Liga Sachsen e.V. i in.

Strona pozwana: Freistaat Sachsen

Przypozwana: Landeshauptstadt Dresden

Przy udziale: Der Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 6 ust. 2 dyrektywy Rady 92/43/EWG ⁽¹⁾ z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (dyrektywy siedliskowej) należy interpretować w ten sposób, że przedsięwzięcie w postaci budowy mostu, zatwierdzone przed ujęciem terenu w wykazie terenów mających znaczenie dla Wspólnoty, które nie służy bezpośrednio zagospodarowaniu terenu, należy poddać przed jego realizacją ocenie jego oddziaływania, jeżeli teren został ujęty w wykazie po udzieleniu zezwolenia, ale przed rozpoczęciem realizacji, a przed udzieleniem zezwolenia miała miejsce jedynie ocena zagrożeń/ocena wstępna?

2) Jeżeli na pytanie pierwsze należy udzielić odpowiedzi twierdzącej:

Czy organ krajowy musi przestrzegać wymogów określonych w art. 6 ust. 3 i 4 dyrektywy siedliskowej przy ocenie następczej już wtedy, gdy zamierzał zapobiegawczo posłużyć się nimi przy ocenie zagrożeń/ocenie wstępnej poprzedzającej udzielenie zezwolenia?

3) Jeżeli na pytanie pierwsze należy udzielić odpowiedzi twierdzącej, a na pytanie drugie przeczącej:

Jakie wymogi powinna spełniać zgodnie z art. 6 ust. 2 dyrektywy siedliskowej następcza kontrola zezwolenia udzielonego na przedsięwzięcie i do jakiej chwili powinna odnosić się ocena?

- 4) Czy w ramach postępowania uzupełniającego, które służy konwalidacji stwierdzonej wady następczej kontroli na podstawie art. 6 ust. 2 dyrektywy siedliskowej lub oceny oddziaływania na środowisko na podstawie art. 6 ust. 3 tej dyrektywy, należy uwzględnić poprzez odpowiednie modyfikacje wymogów oceny, że budowla została wzniesiona i mogła zostać oddana do eksploatacji, gdyż decyzja ustalająca plan zabudowy była natychmiast wykonalna, a wniosek w przedmiocie środka tymczasowego został prawomocnie oddalony? Czy w każdym razie stosuje się to do niezbędnej następczej oceny alternatywnej w ramach rozstrzygnięcia na podstawie art. 6 ust. 4 wspomnianej dyrektywy?

⁽¹⁾ Dz.U. L 206, s. 7.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Rüsselsheim (Niemcy) w dniu 29 sierpnia 2014 r. – Dagmar Wedel, Rudi Wedel przeciwko Condor Flugdienst GmbH

(Sprawa C-412/14)

(2014/C 448/03)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Rüsselsheim

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Dagmar Wedel, Rudi Wedel

Strona pozwana: Condor Flugdienst GmbH.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy nadzwyczajna okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia ⁽¹⁾ musi się odnosić bezpośrednio do zarezerwowanego lotu?
- 2) W przypadku, jeżeli na pytanie 1 należy udzielić odpowiedzi przeczącej: Ile uprzednich przelotów samolotu, który ma być użyty do planowego lotu, ma znaczenie w odniesieniu do nadzwyczajnej okoliczności? Czy istnieje ograniczenie czasowe w odniesieniu do uwzględnienia nadzwyczajnych okoliczności dotyczących uprzednich przelotów?

I jeśli tak, to jak należy je odmierzyć?

- 3) W razie gdy nadzwyczajne okoliczności występujące przy uprzednich przelotach mają znaczenie dla późniejszego lotu: czy racjonalne środki, które powinien podjąć obsługujący przewoźnik lotniczy zgodnie z art. 5 ust. 3 rozporządzenia, muszą odnosić się tylko do zapobiegania nadzwyczajnej okoliczności, czy także do uniknięcia dłuższego opóźnienia?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 Tekst mający znaczenie dla EOG, Dz.U. L 46, s. 1

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bari (Włochy)
w dniu 22 września 2014 r. –postępowanie karne przeciwko Domenicowi Rosie**

(Sprawa C-433/14)

(2014/C 448/04)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Bari

Strona w postępowaniu głównym

Domenico Rosa

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 49 i nast. oraz art. 56 i nast. TFUE, analizowane w świetle wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 16 lutego 2012 r. [w sprawach połączonych C-72/10 i C-77/10], należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie ogłoszeniu przetargu na koncesje o czasie trwania krótszym od koncesji przyznanych w przeszłości, jeżeli wspomniany przetarg został ogłoszony rzekomo w celu usunięcia konsekwencji wynikających z bezprawnego wykluczenia pewnej liczby operatorów z wcześniejszych przetargów?
- 2) Czy art. 49 i nast. oraz art. 56 i nast. TFUE, analizowane w świetle powyższego wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie temu, aby wymóg dostosowania czasu wygaśnięcia koncesji stanowił odpowiednie uzasadnienie dla krótszego w porównaniu z koncesjami przyznanymi w przeszłości, czasu trwania koncesji objętych przetargiem?
- 3) Czy art. 49 i nast. oraz art. 56 i nast. TFUE, analizowane w świetle powyższego wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie dla wprowadzenia obowiązku nieodpłatnego zbycia użytkowania środków materialnych i niematerialnych majątku, które tworzą sieć zarządzania grami i ich przyjmowania w wypadku zakończenia działalności, z powodu upływu końcowego terminu ważności koncesji lub z powodu decyzji o jej wygaśnięciu lub odebraniu?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bari (Włochy)
w dniu 22 września 2014 r. – postępowanie karne przeciwko Raffaelowi Mignone**

(Sprawa C-434/14)

(2014/C 448/05)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Bari

Strona w postępowaniu głównym

Raffaele Mignone

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 49 i nast. oraz art. 56 i nast. TFUE analizowane w świetle wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 16 lutego 2012 r. [w sprawach połączonych C-72/10 i C-77/10] należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie ogłoszeniu przetargu na koncesje o czasie trwania krótszym od koncesji przyznanych w przeszłości, jeżeli wspomniany przetarg został ogłoszony rzekomo w celu usunięcia konsekwencji wynikających z bezprawnego wykluczenia pewnej liczby operatorów z wcześniejszych przetargów?

- 2) Czy art. 49 i nast. oraz art. 56 i nast. TFUE analizowane w świetle powyższego wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie temu, aby wymóg dostosowania czasu wygaśnięcia koncesji stanowił odpowiednie uzasadnienie dla krótszego w porównaniu z koncesjami przyznanymi w przeszłości, czasu trwania koncesji objętych przetargiem?
- 3) Czy art. 49 i nast. oraz art. 56 i nast. TFUE analizowane w świetle powyższego wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie dla wprowadzenia obowiązku nieodpłatnego zbycia użytkowania środków materialnych i niematerialnych majątku, które tworzą sieć zarządzania gramami i ich przyjmowania w wypadku zakończenia działalności, z powodu upływu końcowego terminu ważności koncesji lub z powodu decyzji o jej wygaśnięciu lub odebraniu?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bari (Włochy)
w dniu 22 września 2014 r. – postępowanie karne przeciwko Maurovi Barletcie**

(Sprawa C-435/14)

(2014/C 448/06)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Bari

Strona w postępowaniu głównym

Mauro Barletta

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 49 i nast. oraz art. 56 i nast. TFUE, analizowane w świetle wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 16 lutego 2012 r. [w sprawach połączonych C-72/10 i C-77/10], należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie ogłoszeniu przetargu na koncesje o czasie trwania krótszym od koncesji przyznanym w przeszłości, jeżeli wspomniany przetarg został ogłoszony rzekomo w celu usunięcia konsekwencji wynikających z bezprawnego wykluczenia pewnej liczby operatorów z wcześniejszych przetargów?
 - 2) Czy art. 49 i nast. oraz art. 56 i nast. TFUE, analizowane w świetle powyższego wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie temu, aby wymóg dostosowania czasu wygaśnięcia koncesji stanowił odpowiednie uzasadnienie dla krótszego w porównaniu z koncesjami przyznanymi w przeszłości, czasu trwania koncesji objętych przetargiem?
 - 3) Czy art. 49 i nast. oraz art. 56 i nast. TFUE, analizowane w świetle powyższego wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie dla wprowadzenia obowiązku nieodpłatnego zbycia użytkowania środków materialnych i niematerialnych majątku, które tworzą sieć zarządzania gramami i ich przyjmowania w wypadku zakończenia działalności, z powodu upływu końcowego terminu ważności koncesji lub z powodu decyzji o jej wygaśnięciu lub odebraniu?
-

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bari (Włochy)
w dniu 22 września 2014 r. – postępowanie karne przeciwko Davidowi Cazzorli**

(Sprawa C-436/14)

(2014/C 448/07)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Bari

Strona w postępowaniu głównym

Davide Cazzorla

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 49 i nast. oraz art. 56 i nast. TFUE, analizowane w świetle wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 16 lutego 2012 r. [w sprawach połączonych C-72/10 i C-77/10], należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie ogłoszeniu przetargu na koncesje o czasie trwania krótszym od koncesji przyznanych w przeszłości, jeżeli wspomniany przetarg został ogłoszony rzekomo w celu usunięcia konsekwencji wynikających z bezprawnego wykluczenia pewnej liczby operatorów z wcześniejszych przetargów?
- 2) Czy art. 49 i nast. oraz art. 56 i nast. TFUE, analizowane w świetle powyższego wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie temu, aby wymóg dostosowania czasu wygaśnięcia koncesji stanowił odpowiednie uzasadnienie dla krótszego w porównaniu z koncesjami przyznanymi w przeszłości, czasu trwania koncesji objętych przetargiem?
- 3) Czy art. 49 i nast. oraz art. 56 i nast. TFUE analizowane w świetle powyższego wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie dla wprowadzenia obowiązku nieodpłatnego zbycia użytkowania środków materialnych i niematerialnych majątku, które tworzą sieć zarządzania grami i ich przyjmowania w wypadku zakończenia działalności, z powodu upływu końcowego terminu ważności koncesji lub z powodu decyzji o jej wygaśnięciu lub odebraniu?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bari (Włochy)
w dniu 22 września 2014 r. – postępowanie karne przeciwko Nicoli Seminariowi**

(Sprawa C-437/14)

(2014/C 448/08)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Bari

Strona w postępowaniu głównym

Nicola Seminario

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 49 i nast. oraz art. 56 i nast. TFUE, analizowane w świetle wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 16 lutego 2012 r. [w sprawach połączonych C-72/10 i C-77/10], należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie ogłoszeniu przetargu na koncesje o czasie trwania krótszym od koncesji przyznanych w przeszłości, jeżeli wspomniany przetarg został ogłoszony rzekomo w celu usunięcia konsekwencji wynikających z bezprawnego wykluczenia pewnej liczby operatorów z wcześniejszych przetargów?

- 2) Czy art. 49 i nast. oraz art. 56 i nast. TFUE, analizowane w świetle powyższego wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie temu, aby wymóg dostosowania czasu wygaśnięcia koncesji stanowił odpowiednie uzasadnienie dla krótszego w porównaniu z koncesjami przyznanymi w przeszłości, czasu trwania koncesji objętych przetargiem?
- 3) Czy art. 49 i nast. oraz art. 56 i nast. TFUE, analizowane w świetle powyższego wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie dla wprowadzenia obowiązku nieodpłatnego zbycia użytkowania środków materialnych i niematerialnych majątku, które tworzą sieć zarządzania gramami i ich przyjmowania w wypadku zakończenia działalności, z powodu upływu końcowego terminu ważności koncesji lub z powodu decyzji o jej wygaśnięciu lub odebraniu?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București (Rumunia) w dniu 24 września 2014 r. – SC Star Storage SA przeciwko Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare în Informatică (INCDI)

(Sprawa C-439/14)

(2014/C 448/09)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel București

Strony

Strona skarżąca: SC Star Storage SA

Strona pozwana: Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare în Informatică (INCDI)

Pytanie prejudycjalne

Czy przepisy art. 1 ust. 1 akapit trzeci i ust. 3 dyrektywy Rady 89/665/EWG z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane⁽¹⁾, zmienionej dyrektywą 2007/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r.⁽²⁾, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one obowiązywaniu przepisów krajowych, które uzależniają dostęp do postępowań odwoławczych dotyczących decyzji instytucji zamawiających od obowiązku złożenia uprzednio „gwarancji należytego postępowania”, ustanowionej w art. 271¹ i art. 271² [Ordonanță de urgență a Guvernului (dekretu rządu)] nr 34/2006?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 89/665/EWG z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane (Dz.U. L 395, s. 33).

⁽²⁾ Dyrektywa 2007/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r. zmieniająca dyrektywy Rady 89/665/EWG i 92/13/EWG w zakresie poprawy skuteczności procedur odwoławczych w dziedzinie udzielania zamówień publicznych (Dz. U. L 335, s. 31).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bayerischer
Verwaltungsgerichtshof (Niemcy) w dniu 26 września 2014 r. – Davitas GmbH przeciwko Stadt
Aschaffenburg**

(Sprawa C-448/14)

(2014/C 448/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bayerischer Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Davitas GmbH

Strona pozwana: Stadt Aschaffenburg

Uczestnik: Landesanwaltschaft Bayern

Pytania prejudycjalne

Czy sprzedawany przez skarżącą produkt „De Tox Forte” stanowi żywność lub składnik żywności o nowej strukturze molekularnej w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. c) rozporządzenia nr 258/97 ⁽¹⁾?

Czy do udzielenia na to pytanie odpowiedzi twierdzącej jest w szczególności wystarczające, że produkt ten wraz ze składnikiem klinoptylolitem w swej określonej podstawowej strukturze molekularnej jeszcze przed dniem 15 maja 1997 r. nie był wykorzystywany jako żywność, czy też dodatkowo niezbędne jest, aby produkt ten musiał zostać wytworzony w procesie produkcji, który prowadzi do nowej lub celowo zmodyfikowanej struktury molekularnej, a zatem musi chodzić o substancję, która wcześniej nie występowała w takiej postaci w naturze?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 258/97 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 1997 r. dotyczące nowej żywności i nowych składników żywności, Dz.U. L 43, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 29 września 2014 r. – Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA), Ministero della Salute przeciwko
Doc Generici srl**

(Sprawa C-452/14)

(2014/C 448/11)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA), Ministero della Salute

Strona pozwana: Doc Generici srl

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 297/95 z dnia 10 lutego 1995 r. ⁽¹⁾ w obowiązującym obecnie brzmieniu, należy interpretować w ten sposób, że za zmiany typu I w pozwoleniu na dopuszczenie do obrotu – a w szczególności, w zakresie istotnym dla postępowania głównego, za zmiany typu I A – w wypadku gdy chodzi o takie same zmiany dotyczące wielu pozwoleń na dopuszczenie do obrotu należących do tego samego posiadacza, uiszczeniu podlega tylko jedna opłata, w wysokości wskazanej w tym przepisie lub też tyle opłat ile jest pozwoleń na dopuszczenie do obrotu, których dotyczy zmiana?

- 2) Czy w okolicznościach zachodzących w niniejszym postępowaniu występuje możliwość lub – jak uważa niniejszy sąd – obowiązek przedłożenia pytania Trybunałowi Sprawiedliwości?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 297/95 z dnia 10 lutego 1995 r. w sprawie opłat wnoszonych na rzecz Europejskiej Agencji ds. Oceny Produktów Leczniczych (Dz.U. L 35, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 30 września 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-454/14)

(2014/C 448/12)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Pignataro-Nolin, E. Sanfrutos Cano i D. Loma-Osorio Lerena, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjąwszy w przypadku każdego ze składowisk odpadów wskazanych w pkt 26 niniejszej skargi [składowiska odpadów innych niż odpady niebezpieczne w Ortuella w Kraju Basków i Zurita oraz Juan Grande na Wyspach Kanaryjskich] środków niezbędnych do wezwania podmiotu zajmującego się składowiskiem do przygotowania planu zagospodarowania i zapewnienia pełnego wykonania wspomnianego planu zgodnie z wymogami dyrektywy Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów ⁽¹⁾, z wyjątkiem wymogów wymienionych w pkt 1 załącznika, w ciągu ośmiu lat od daty ustanowionej w art. 18 ust. 1 tej dyrektywy, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które w odniesieniu do każdego ze składowisk odpadów ciążyą na nim na mocy art. 14 lit. c) wspomnianej dyrektywy
- stwierdzenie, że nie przyjąwszy w przypadku każdego ze składowisk odpadów wskazanych w pkt 37 niniejszej skargi [9 składowisk odpadów innych niż odpady niebezpieczne [Vélez Rubio (Almería), Alcolea de Cinca (Huesca), Sariñena (Huesca), Tamarite de Litera (Huesca), Somontano – Barbastro (Huesca), Barranco de Sedases (Fraga, Huesca), Barranco Seco (Puntallana, La Palma), Jumilla (Murcia) i Legazpia (Guipuzkoa)] oraz 19 składowisk odpadów obojętnych [Sierra Valleja (Arcos de la Frontera, Kadyks), Carretera Pantano del Rumblar (Baños de la Encina, Jaén), Barranco de la Cueva (Bélmez de la Moraleda, Jaén), Cerrajón (Castillo de Locubín, Jaén), Las Canteras (Jimena y Bedmar, Jaén), Hoya del Pino (Siles, Jaén), Bellavista (Finca El Coronel, Alcalá de Guadaira, Sewilla), El Patarín (Alcalá de Guadaira, Sewilla), Carretera de Arahal-Morón de la Frontera (Arahal, Sewilla), Carretera de Almadén de la Plata (Cazalla de la Sierra, Sewilla), El Chaparral (Écija, Sewilla), Carretera A-92, KM 57,5 (Morón de la Frontera, Sewilla), Carretera 3118 Fuente Leona – Cumbres mayores (Colina Barragona, Huelva), Llanos del Campo (Grazalema – Benamahoma, Kadyks) Andrada Baja (Alcalá de Guadaira, Sewilla), Las Zorreras (Aldeira, Grenada), Carretera de los Villares (Andújar, Jaén) La Chacona (Cabra, Kordoba) i el Chaparral – La Sombrerera (Puerto Serrano, Kadyks)]] niezbędnych środków mających na celu, zgodnie z art. 7 lit. g) i art. 13 dyrektywy 1999/31, zamknięcie jak najszybciej składowisk, które nie uzyskały, zgodnie z art. 8 tej dyrektywy, zezwolenia na kontynuację działania, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim w odniesieniu do każdego ze wskazanych składowisk na mocy art. 14 lit. b) wspomnianej dyrektywy.
- Obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Dochodzenie prowadzone przez Komisję w trakcie postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego 2001/2071 i analiza odpowiedzi udzielonych przez władze hiszpańskie pozwoliły na wykazanie uchybienia zobowiązaniom wynikającym z dyrektywy 1999/31 wskazanym w wezwaniu do usunięcia uchybienia, ciężących na tych władzach na mocy art. 14 lit. a) i c) dyrektywy 1999/31 oraz zobowiązań ciężących na nich na mocy art. 14 lit. b) wspomnianej dyrektywy.

Niniejsza skarga dotyczy ponadto składowiska odpadów Barranco de Sedases będącego przedmiotem postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego 2012/4068 połączonego z ww. postępowaniem z uwagi na uchybienie przez Królestwo Hiszpanii w odniesieniu do tego składowiska zobowiązaniom ciężącym na nim na podstawie art. 14 lit. b) dyrektywy 1999/31.

Analiza tych odpowiedzi umożliwiła Komisji wykluczenie z postępowania przypadków 45 składowisk odpadów, które nie mogą być uznane za istniejące składowiska odpadów w dniu 16 lipca 2001 r. lub zostały zatwierdzone i zagospodarowane zgodnie z przepisami dyrektywy 1999/31. Jednakże w świetle tego, że uchybienie nadal trwa, ponieważ władze hiszpańskie nie podjęły w niektórych wypadkach niezbędnych środków mających na celu wezwanie podmiotu zajmującego się składowiskiem do przygotowania planu zagospodarowania i zapewnienie pełnego wykonania wspomnianego planu zgodnie z wymogami dyrektywy i nie podjęły w pozostałych wypadkach niezbędnych środków mających na celu zamknięcie jak najszybciej składowisk, które nie uzyskały zezwolenia na kontynuację działania, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciężącym na nim na podstawie art. 14 lit. c) i b) dyrektywy 1999/31, Komisja podjęła decyzję o wniesieniu do Trybunału niniejszej skargi.

⁽¹⁾ Dz.U. L 182, s. 1.

**Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 10 lipca 2014 r. w sprawie T-271/10
H przeciwko Radzie Unii Europejskiej, Komisji Europejskiej, Misji Policyjnej Unii Europejskiej
w Bośni i Hercegowinie („EUPM”), wniesione w dniu 29 września 2014 r. przez H**

(Sprawa C-455/14 P)

(2014/C 448/13)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: H (przedstawiciel: adwokat M. Velardo)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie postanowienia Sądu z dnia 10 lipca 2014 r. w sprawie T-271/10 H przeciwko Radzie Unii Europejskiej, Komisji Europejskiej i „EUPM” w zakresie, w jakim oddalono w nim złożoną przez wnoszącą odwołanie skargę, po pierwsze, o stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 7 kwietnia 2010 r. podpisanej przez szefa personelu EUPM, na mocy której wnosząca odwołanie została przeniesiona na stanowisko „Criminal Justice Adviser – Prosecutor” w biurze regionalnym w Banja Luce (Bośnia i Hercegowina) oraz, w razie potrzeby, decyzji z dnia 30 kwietnia 2010 r. podpisanej przez szefa misji, o którym mowa w art. 6 decyzji Rady 2009/906/WPZiB z dnia 8 grudnia 2009 r. w sprawie Misji Policyjnej Unii Europejskiej (EUPM) w Bośni i Hercegowinie (BiH) ⁽¹⁾, a po drugie, o odszkodowanie;

- odesłanie sprawy do Sądu;
- obciążenie strony pozwanej w pierwszej instancji kosztami poniesionymi w niniejszym postępowaniu.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi następujące zarzuty:

- naruszenie prawa do obrony;
- naruszenie art. 114 regulaminu postępowania;
- naruszenie prawa;
- naruszenie prawa Unii.

⁽¹⁾ Dz.U. L 322, s. 22.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia (Włochy) w dniu 3 października 2014 r. – Promoimpresa srl przeciwko Consorzio dei comuni della Sponda Bresciana del Lago di Garda e del Lago di Idro, Regione Lombardia

(Sprawa C-458/14)

(2014/C 448/14)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Promoimpresa srl

Strona pozwana: Consorzio dei comuni della Sponda Bresciana del Lago di Garda e del Lago di Idro, Regione Lombardia

Pytania prejudycjalne

Czy zasady swobody przedsiębiorczości, niedyskryminacji i ochrony konkurencji, o których mowa w art. 49, 56 i 106 TFUE oraz przewidziana w nich zasada racjonalności, stoją na przeszkodzie przepisom krajowym, które wskutek następujących po sobie działań prawodawczych, powodują wielokrotne przedłużenie terminu wygaśnięcia koncesji na majątek publiczny obejmujący położone nad brzegiem mórz, jezior i rzek obszary o znaczeniu gospodarczym, których okres ważności zostaje ustawowo wydłużony do co najmniej jedenastu lat, co prowadzi do utrzymania prawa do korzystania z majątku publicznego wyłącznie przez danego koncesjonariusza, pomimo upływu, przewidzianego w przyznanej mu już koncesji, terminu jej ważności, czego konsekwencją jest pozbawienie innych zainteresowanych podmiotów gospodarczych wszelkiej możliwości uzyskania majątku publicznego w wyniku procedury przetargowej?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 6 października 2014 r. – Johannes Evert Antonius Masaar przeciwko DAS Nederlandse Rechtsbijstand Verzekeringsmaatschappij NV

(Sprawa C-460/14)

(2014/C 448/15)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Johannes Evert Antonius Masaar

Strona pozwana: DAS Nederlandse Rechtsbijstand Verzekeringsmaatschappij NV

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie „postępowanie administracyjne” (¹), o którym mowa w art. 4 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 87/334/EWG z dnia 22 czerwca 1987 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do ubezpieczenia ochrony prawnej (²) należy interpretować w ten sposób, że jego zakres obejmuje postępowanie przed UWV [Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen, Zarządem Ubezpieczeń Pracowniczych], w ramach którego pracodawca wnosi o udzielenie zgody na rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem celem zakończenia stosunku pracy z (ubezpieczonym od kosztów ochrony prawnej) pracownikiem?
- 2) Jeżeli odpowiedź na pytanie pierwsze zależy od charakterystyki danego postępowania, a ewentualnie jest związana z faktami i okolicznościami danego przypadku, to w oparciu o które cechy, fakty, czy też okoliczności sąd krajowy ma ustalić, czy postępowanie należy uznać za postępowanie administracyjne w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. a) dyrektywy?

(¹) Tłumaczenie pytania prejudycjalnego opera się na istotnej korekcie tłumaczenia art. 4 ust. 1 lit. a) dyrektywy na język polski: „W interesie osób mających ubezpieczenie ochrony prawnej ubezpieczony musi mieć możliwość wybrania prawnika lub innej osoby o odpowiednich kwalifikacjach zgodnie z przepisami prawa krajowego, w każdym dochodzeniu lub postępowaniu [tłumaczenie po korekcie: postępowaniu sądowym lub administracyjnym]. Tak też w sprawie C-442/12 Sneller DAS. Przy braku zaproponowanej korekty tłumaczenia dyrektywy na język polski w tym miejscu pojawiałby się drugi człon wyrażenia „dochodzenie lub postępowanie” z art. 4 ust. 1 lit. a) dyrektywy, a mianowicie „postępowanie”.

(²) Dz.U. L 185, s. 77.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bari (Włochy) w dniu 8 października 2014 r. – postępowanie karne przeciwko Lorenzowi Carlucciemu

(Sprawa C-462/14)

(2014/C 448/16)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Bari

Strony w postępowaniu głównym

Lorenzo Carlucci

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 49 i nast. oraz art. 56 i nast. TFUE analizowane w świetle wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 16 lutego 2012 r. [w sprawach połączonych C-72/10 i C-77/10] należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie ogłoszeniu przetargu na koncesje o czasie trwania krótszym od koncesji przyznanych w przeszłości, jeżeli wspomniany przetarg został ogłoszony rzekomo w celu usunięcia konsekwencji wynikających z bezprawnego wykluczenia pewnej liczby operatorów z wcześniejszych przetargów?

- 2) Czy art. 49 i nast. oraz art. 56 i nast. TFUE analizowane w świetle powyższego wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie temu, aby wymóg dostosowania czasu wygaśnięcia koncesji stanowił odpowiednie uzasadnienie dla krótszego w porównaniu z koncesjami przyznanymi w przeszłości, czasu trwania koncesji objętych przetargiem?
- 3) Czy art. 49 i nast. oraz art. 56 i nast. TFUE analizowane w świetle powyższego wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie dla wprowadzenia obowiązku nieodpłatnego zbycia użytkowania środków materialnych i niematerialnych majątku, które tworzą sieć zarządzania grami i ich przyjmowania w wypadku zakończenia działalności, z powodu upływu końcowego terminu ważności koncesji lub z powodu decyzji o jej wygaśnięciu lub odebraniu?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Centrale Raad van Beroep
(Niderlandy) w dniu 9 października 2014 r. – Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank
przeciwko F. Wieland i H. Rothwangl**

(Sprawa C-465/14)

(2014/C 448/17)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Centrale Raad van Beroep

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank

Druga strona postępowania: F. Wieland, H. Rothwangl

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 oraz art. 94 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 1408/71⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że byłemu marynarzowi, który wchodził w skład załogi statku morskiego z portem macierzystym w państwie członkowskim, nie posiadał miejsca zamieszkania na lądzie oraz nie posiadał obywatelstwa państwa członkowskiego, po przystąpieniu państwa – którego obywatelstwo ten marynarz posiadał – do Unii (wzgl. poprzedniczki prawnej Unii) lub po wejściu w życie względem tego państwa rozporządzenia nr 1408/71, nie można (częściowo) odmówić emerytury tylko z powodu, że rzeczony był marynarz w okresie ubezpieczenia (którego się domaga) nie posiadał obywatelstwa (pierwszego z wymienionych) państw członkowskich?
- 2) Czy art. 18 i art. 45 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego, zgodnie z którymi marynarz, który wchodził w skład załogi statku morskiego z portem macierzystym w państwie członkowskim, nie posiadał miejsca zamieszkania na lądzie oraz nie posiadał obywatelstwa państwa członkowskiego, był wyłączony z ubezpieczenia emerytalnego, podczas gdy na podstawie tych przepisów za osobę ubezpieczoną uznaje się marynarza, który posiada obywatelstwo państwa członkowskiego, w którym statek morski ma swój port macierzysty, i ponadto znajduje się w takiej samej sytuacji, gdy w międzyczasie państwo, którego obywatelem jest pierwszy z wymienionych marynarzy – w chwili ustalania emerytury – przystąpiło do (poprzedniczki prawnej) Unii lub w międzyczasie względem tego państwa weszło w życie rozporządzenia nr 1408/71?

- 3) Czy na pytania 1 i 2 należy udzielić takiej samej odpowiedzi w przypadku (byłego) marynarza, który w okresie wykonywania swojej działalności zawodowej posiadał obywatelstwo państwa, które w późniejszym okresie przystąpiło do (poprzedniczki prawnej) Unii, w chwili tego przystąpienia lub wejścia w życie względem tego państwa rozporządzenia nr 1408/71 i w momencie dochodzenia swojego prawa do emerytury nie posiadał jednak obywatelstwa państwa członkowskiego, w odniesieniu do którego rozporządzenie nr 1408/71 ma jednak zastosowanie na podstawie art. 1 rozporządzenia nr 859/2003 ⁽²⁾?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, s. 2).

⁽²⁾ Rozporządzenie rady (WE) NR 859/2003 z dnia 14 maja 2003 r. rozszerzające przepisy rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 i rozporządzenia (EWG) nr 574/72 na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi przepisami wyłącznie ze względu na ich obywatelstwo (Dz.U. L 124, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bergamo
(Włochy) w dniu 13 października 2014 r. – postępowanie karne przeciwko Chiarze Baldo**

(Sprawa C-467/14)

(2014/C 448/18)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Bergamo

Strona w postępowaniu głównym

Chiara Baldo

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 49 i nast. oraz art. 56 i nast. TFUE, analizowane również w świetle zasad ustanowionych w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 16 lutego 2012 r. [w sprawach połączonych C-72/10 i C-77/10], należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie ogłoszeniu przetargu na koncesje o czasie trwania krótszym od koncesji przyznanych w przeszłości?
- 2) Czy art. 49 i nast. oraz art. 56 i nast. TFUE, analizowane również w świetle zasad ustanowionych wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 16 lutego 2012 r. [w sprawach połączonych C-72/10 i C-77/10], należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie temu, aby wymóg dostosowania czasu wygaśnięcia koncesji stanowił odpowiednie uzasadnienie dla krótszego w porównaniu z koncesjami przyznanymi w przeszłości, czasu trwania koncesji objętych przetargiem?
- 3) Czy art. 49 i nast. oraz art. 56 i nast. TFUE, analizowane również w świetle zasad ustanowionych wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 16 lutego 2012 r. [w sprawach połączonych C-72/10 i C-77/10], należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie dla wprowadzenia obowiązku nieodpłatnego zbycia użytkownika środków materialnych i niematerialnych majątku, które tworzą sieć zarządzania grammi i ich przyjmowania w wypadku zakończenia działalności, z powodu upływu końcowego terminu ważności koncesji lub z powodu decyzji o jej wygaśnięciu lub odebraniu?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta domstolen (Szwecja)
w dniu 20 października 2014 r. – Canadian Oil Company Sweden AB, Anders Rantén przeciwko
Riksåklagaren**

(Sprawa C-472/14)

(2014/C 448/19)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Högsta domstolen.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Canadian Oil Company Sweden AB, Anders Rantén.

Strona pozwana: Riksåklagaren.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy sytuacja, w której osoba importująca w ramach prowadzenia działalności gospodarczej do Szwecji produkt chemiczny, w odniesieniu do którego istnieje obowiązek zgłoszenia na podstawie rozporządzenia REACH⁽¹⁾, musi zgłosić go zgodnie ze szwedzkimi przepisami do Kemikalieinspektionen do rejestracji w szwedzkim rejestrze produktów jest sprzeczna z rozporządzeniem REACH?
- 2) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy ustanowiony w Szwecji obowiązek zgłoszenia jest sprzeczny z art. 34 TFUE, biorąc pod uwagę wyjątki wskazane w art. 36 TFUE?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396, s. 1).

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 5 listopada 2014 r. – Vtesse Networks przeciwko Komisji

(Sprawa T-362/10) ⁽¹⁾

[Pomoc państwa — Pomoc na rzecz rozwoju sieci szerokopasmowych kolejnej generacji w regionie Kornwalii i wysp Scilly — Decyzja uznająca pomoc za zgodną z rynkiem wewnętrznym — Artykuł 107 ust. 3 lit. c) TFUE — Skarga o stwierdzenie nieważności — Brak istotnego wpływu na pozycję konkurencyjną — Legitymacja czynna — Prawa procesowe zainteresowanych stron — Częściowa niedopuszczalność — Brak wątpliwości uzasadniających wszczęcie formalnego postępowania wyjaśniającego]

(2014/C 448/20)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Vtesse Networks Ltd (Hertford, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: H. Mercer, QC)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Stromsky i L. Armati, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciele: początkowo M. Szpunar oraz B. Majczyna, a następnie B. Majczyna, pełnomocnicy); Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: początkowo S. Behzadi-Spencer oraz L. Seeboruth, a następnie L. Seeboruth, J. Beeko oraz L. Christie, pełnomocnicy, wspierani początkowo przez K. Bacon, a następnie przez S. Lee, barristers); oraz British Telecommunications plc (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: początkowo M. Nissen oraz J. Gutiérrez Gisbert, następnie M. Nissen oraz G. van de Walle de Ghelcke, oraz w końcu adwokaci G. van de Walle de Ghelcke, J. Rivas Andrés oraz J. Holmes, barrister)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C (2010) 3204 z dnia 12 maja 2010 r. stwierdzającej, że środek pomocowy „Cornwall & Isles of Sicily Next Generation Broadband” polegający na przyznaniu pomocy z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego na rzecz wspierania rozwoju sieci szerokopasmowych kolejnej generacji w regionie Kornwalii i wysp Scilly, jest zgodny z art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE (pomoc państwa N 461/2009 – Zjednoczone Królestwo)

Sentencja

- 1) Skarga zostaje w części odrzucona, a w części oddalona.
- 2) Vtesse Networks Ltd pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską i British Telecommunications plc.
- 3) Rzeczpospolita Polska oraz Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 228 z 23.10.2010.

Wyrok Sądu z dnia 5 listopada 2014 r. – Computer Resources International (Luxembourg) przeciwko Komisji

(Sprawa T-422/11) ⁽¹⁾

[Zamówienia publiczne na usługi — Postępowanie przetargowe — Świadczenie usług informatycznych w zakresie opracowywania i utrzymania oprogramowania, doradztwa i pomocy w przypadku różnych rodzajów aplikacji komputerowych — Odrzucenie oferty oferenta — Oferta rażąco niska — Artykuł 139 ust. 1 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 2342/2002 — Obowiązek uzasadnienia — Wybór podstawy prawnej — Nadużycie władzy]

(2014/C 448/21)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Computer Resources International (Luxembourg) SA (Dommeldange, Luksemburg) (przedstawiciel: S. Pappas, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo S. Delaude i D. Calciu, następnie S. Delaude, pełnomocnicy, wspierani przez E. Petritsi, adwokata)

Przedmiot

Wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Urzędu Publikacji Unii Europejskiej z dnia 22 lipca 2011 r. w przedmiocie odrzucenia ofert złożonych przez konsorcjum utworzone przez skarżącą i inną spółkę w związku z częścią nr 1 i 3 w ramach postępowania przetargowego nr AO 10340 dotyczącego świadczenia usług informatycznych w zakresie opracowywania i utrzymania oprogramowania, doradztwa i pomocy w przypadku różnych rodzajów aplikacji komputerowych (Dz.U. 2011/S 66-106099) oraz zawarcia umowy ramowej z innymi oferentami.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Computer Resources International (Luxembourg) SA zostaje obciążona kosztami postępowania, w tym kosztami związanymi z postępowaniem w przedmiocie zastosowania środka tymczasowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 290 z 1.10.2011.

Wyrok Sądu z dnia 6 listopada 2014 r. – Grecja przeciwko Komisji

(Sprawa T-632/11) ⁽¹⁾

EFOGR — [Sekcja Gwarancji — EFRG i EFRROW — Wydatki wyłączone z finansowania — Rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 — System uprawnień do płatności jednolitej — Lojalna współpraca — Zasada słuszności — Proporcjonalność — Rezerwa krajowa — Kryteria udzielania — Ryczałtowa korekta finansowa — Ryzyko ponoszone przez fundusz — Rozporządzenie (WE) nr 1493/1999 — Sektor wina — Regulacje dotyczące destylacji i płatności na rzecz wykorzystania niektórych rodzajów moszczu — Pomoc na restrukturyzację i przekształcenie winnic]

(2014/C 448/22)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Grecka (przedstawiciele: I. Chalkias i S. Papaioannou, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Triantafyllou i A. Marcoulli, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji wykonawczej Komisji 2011/689/UE z dnia 14 października 2011 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. L 270, s. 33) w zakresie, w jakim decyzja ta dotyczy Republiki Greckiej.

Sentencja

- 1) *Stwierdza się nieważność decyzji wykonawczej Komisji 2011/689/UE z dnia 14 października 2011 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) w zakresie, w jakim nakłada na Republikę Grecką korektę ryczałtową dotyczącą przyznania uprawnień z rezerwy krajowej dla nowych rolników.*
- 2) *W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.*
- 3) *Komisja Europejska i Republika Grecka pokrywają własne koszty.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 39 z 11.2.2012.

Wyrok Sądu z dnia 6 listopada 2014 r. – FIS'D przeciwko Komisji

(Sprawa T-283/12) ⁽¹⁾

(Program działań Erasmus Mundus — Porozumienie ramowe w przedmiocie partnerstwa — Porozumienie szczególne w przedmiocie subwencji — Wydana przez EACEA decyzja o rozwiązaniu porozumienia ramowego i modyfikacji porozumienia szczególnego — Skarga administracyjna do Komisji — Wydana przez Komisję decyzja o oddaleniu bezzasadnej skargi administracyjnej — Naruszenie porozumień i wytycznych administracyjno-finansowych)

(2014/C 448/23)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: FIS'D – Formazione integrata superiore del design (Catanzaro, Włochy) (przedstawiciele: początkowo adwokaci S. Bariatti i A. Sodano, a następnie adwokaci F. Sutti i A. Bosso Caretta)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo M. Van Hoof, następnie C. Cattabriga i D. Roussanov, a wreszcie C. Cattabriga, pełnomocnicy)

Interwenient popierający żądania strony pozwanej: Agencja wykonawcza ds. edukacji, kultury i sektora audiowizualnego (EACEA) (przedstawiciele: H. Monet, pełnomocnik, wspierany przez adwokatów M. Merolę i C. Santacroce)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 12 kwietnia 2012 r. [znak Ares (2012) 446225], którą instytucja ta oddaliła skargę administracyjną wniesioną na decyzję Agencji wykonawczej ds. edukacji, kultury i sektora audiowizualnego (EACEA) z dnia 13 stycznia 2012 r. w przedmiocie przedterminowego rozwiązania porozumienia ramowego w przedmiocie partnerstwa 2011/0181 zawartego z Università degli Studi Mediterranea di Reggio Calabria (uniwersytetem studiów śródziemnomorskich w Reggio Calabria) i modyfikacji zawartego z tym uniwersytetem porozumienia szczególnego w przedmiocie subwencji.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) FIS'D – *Formazione integrata superiore del design* ponosi swe własne koszty oraz pokrywa koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 3) Agencja wykonawcza ds. edukacji, kultury i sektora audiowizualnego (EACEA) ponosi swe koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 243 z 11.8.2012.

Wyrok Sądu z dnia 5 listopada 2014 r. – Mayaleh przeciwko Radzie

(Sprawy połączone T-307/12 i T-408/13) ⁽¹⁾

(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające przyjęte wobec Syrii — Zamrożenie funduszy — Funkcje prezesa banku centralnego Syrii — Skarga o stwierdzenie nieważności — Powiadomienie o akcie dotyczącym środków ograniczających — Termin do wniesienia skargi — Dopuszczalność — Prawo do obrony — Rzetelny proces sądowy — Obowiązek uzasadnienia — Ciężar dowodu — Prawo do skutecznej ochrony sądowej — Proporcjonalność — Prawo własności — Prawo do życia prywatnego i rodzinnego — Stosowanie ograniczeń w zakresie wjazdu wobec obywatela państwa członkowskiego — Swobodne przemieszczanie się obywateli Unii)

(2014/C 448/24)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Adib Mayaleh (Damaszek, Syria) (przedstawiciele: adwokaci G. Karouni i C. Dumont)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: J.P. Hix i V. Piessevaux, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia częściowej nieważności, po pierwsze, decyzji wykonawczej Rady 2012/256/WPZiB z dnia 14 maja 2012 r. dotyczącej wykonania decyzji Rady 2011/782/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Syrii (Dz. U. L 126, s. 9), po drugie, rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 410/2012 z dnia 14 maja 2012 r. dotyczącego wykonania art. 32 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz. U. L 126, s. 3), po trzecie, decyzji Rady 2012/739/WPZiB z dnia 29 listopada 2012 r. dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii i uchylającej decyzję 2011/782/WPZiB (Dz. U. L 330, s. 21), po czwarte, rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 363/2013 z dnia 22 kwietnia 2013 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz. U. L 111, s. 1; sprostowanie Dz. U. L 127, s. 27), po piąte, decyzji 2013/255/WPZiB z dnia 31 maja 2013 r. dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz. U. L 147, s. 14).

Sentencja

- 1) Skarga w sprawie T-307/12 zostaje oddalona.
- 2) Postępowanie w przedmiocie skargi w sprawie T-408/13 zostaje umorzone.
- 3) Adib Mayaleh zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 273 z 8.9.2012.

Wyrok Sądu z dnia 6 listopada 2014 r. – Popp i Zech przeciwko OHIM – Müller-Boré & Partner (MB)(Sprawa T-463/12) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego MB — Wcześniejszy graficzny wspólnotowy znak towarowy MB&P — Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego — Artykuł 42 ust. 2 i art. 15 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009]

(2014/C 448/25)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Eugen Popp (Monachium, Niemcy) i Stefan M. Zech (Monachium) (przedstawiciele: początkowo adwokaci C. Rohnke i M. Jacob, a następnie adwokaci M. Jacob i F. Thiering)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: D. Walicka, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Müller-Boré & Partner Patentanwälte (Monachium) (przedstawiciele: początkowo adwokaci T. Koerl i E. Celenk, a następnie adwokaci K. Kern i B. Maneth)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 19 lipca 2012 r. (sprawa R 506/2011-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Müller-Boré & Partner Patentanwälte a Eugenem Poppem i Stefanem M. Zechem.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Eugen Popp i Stefan M. Zech zostają obciążeni kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 379 z 8.12.2012.

Wyrok Sądu z dnia 5 listopada 2014 r. – Komisja przeciwko Thomé(Sprawa T-669/13 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Zatrudnienie — Ogłoszenie o konkursie — Odmowa zatrudnienia — Istnienie dyplomu zgodnego z ogłoszeniem o konkursie z racji uznania — Szkoda majątkowa i krzywda)

(2014/C 448/26)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i G. Gattinara, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Florence Thomé (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat S. Orlandi)

Przedmiot

Odwołanie mające na celu uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (pierwsza izba) z dnia 7 października 2013 r. w sprawie F-97/12 Thomé przeciwko Komisji (Zb.Orz.SP EU:F:2013:142).

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami.

⁽¹⁾ Dz.U. C 52 z 22.2.2014.

Postanowienie Sądu z dnia 14 października 2014 r. – Ben Ali przeciwko Radzie

(Sprawa T-166/13) ⁽¹⁾

(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Tunezji — Zamrożenie funduszy — Przedłużenie — Skutki stwierdzenia nieważności wcześniejszych środków w postaci zamrożenia funduszy — Umorzenie postępowania — Odpowiedzialność pozaumowna — Skarga oczywiście pozbawiona podstawy prawnej)

(2014/C 448/27)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Mehdi Ben Tijani Ben Haj Hamda Ben Haj Hassen Ben Ali (Saint-Étienne-du-Rouvray, Francja)
(przedstawiciel: adwokat A. de Saint Rémy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: G. Étienne i A. De Elera, pełnomocnicy)

Przedmiot

Po pierwsze, żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Rady 2013/72/WPZiB z dnia 31 stycznia 2013 r. zmieniającej decyzję 2011/72/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Tunezji (Dz.U. L 32, s. 20) w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącego, oraz po drugie, żądanie zapłaty odszkodowania.

Sentencja

- 1) Umarza się postępowanie w przedmiocie żądania stwierdzenia nieważności decyzji Rady 2013/72/WPZiB z dnia 31 stycznia 2013 r. zmieniającej decyzję 2011/72/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Tunezji w zakresie, w jakim dotyczy ona Mehdiego Ben Tijaniego Ben Haja Hamdy Ben Haja Hassena Ben Alego.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Ben Ali i Rada Unii Europejskiej pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 156 z 1.6.2013.

Postanowienie Sądu z dnia 16 października 2014 r. – Mallis i Malli przeciwko Komisji i EBC(Sprawa T-327/13) ⁽¹⁾**(Skarga o stwierdzenie nieważności — Program wsparcia stabilności na Cyprze — Oświadczenie Eurogrupy dotyczące restrukturyzacji sektora bankowego na Cyprze — Błędne oznaczenie w skardze strony pozwanej — Niedopuszczalność)**

(2014/C 448/28)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Konstantinos Mallis (Larnaka, Cypr); i Elli Konstantinou Malli (Larnaka) (przedstawiciele: adwokaci E. Efstathiou, K. Efstathiou i K. Liasidou)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Smulders, J.-P. Keppenne i M. Konstantinidis, pełnomocnicy); Europejski Bank Centralny (EBC) (przedstawiciele: A. Sáinz de Vicuña Barroso, N. Lenihan i F. Athanasiou, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów W. Bussiana, W. Devroego i D. Artsa)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności oświadczenia Eurogrupy z dnia 25 marca 2013 r., dotyczącego w szczególności restrukturyzacji sektora bankowego na Cyprze.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Konstantinos Mallis i Elli Konstantinou Malli pokrywają, poza własnymi kosztami, również koszty poniesione przez Komisję Europejską oraz Europejski Bank Centralny (EBC).

⁽¹⁾ Dz.U. C 252 z 31.8.2013.

Postanowienie Sądu z dnia 16 października 2014 r. – Tameio Pronoias Prosopikou Trapezis Kyprou przeciwko Komisji i EBC(Sprawa T-328/13) ⁽¹⁾**(Skarga o stwierdzenie nieważności — Program wsparcia stabilności na Cyprze — Oświadczenie Eurogrupy dotyczące restrukturyzacji sektora bankowego na Cyprze — Błędne oznaczenie w skardze strony pozwanej — Niedopuszczalność)**

(2014/C 448/29)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Tameio Pronoias Prosopikou Trapezis Kyprou (Nikozja, Cypr) (przedstawiciele: adwokaci E. Efstathiou, K. Efstathiou i K. Liasidou)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Smulders, J.-P. Keppenne i M. Konstantinidis, pełnomocnicy); Europejski Bank Centralny (EBC) (przedstawiciele: A. Sáinz de Vicuña Barroso, N. Lenihan i F. Athanasiou, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów W. Bussiana, W. Devroego i D. Artsa)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności oświadczenia Eurogrupy z dnia 25 marca 2013 r., dotyczącego w szczególności restrukturyzacji sektora bankowego na Cyprze.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Tameio Pronoias Prosopikou Trapezis Kyprou pokrywa, poza własnymi kosztami, również koszty poniesione przez Komisję Europejską oraz Europejski Bank Centralny (EBC).

⁽¹⁾ Dz.U. C 252 z 31.8.2013.

Postanowienie Sądu z dnia 16 października 2014 r. – Chatzithoma przeciwko Komisji i EBC

(Sprawa T-329/13) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Program wsparcia stabilności na Cyprze — Oświadczenie Eurogrupy dotyczące restrukturyzacji sektora bankowego na Cyprze — Błędne oznaczenie w skardze strony pozwanej — Niedopuszczalność)

(2014/C 448/30)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Petros Chatzithoma (Makedonitissa, Cypr); i Elenitsa Chatzithoma (Makedonitissa) (przedstawiciele: adwokaci E. Efstathiou, K. Efstathiou i K. Liasidou)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Smulders, J.-P. Keppenne i M. Konstantinidis, pełnomocnicy); Europejski Bank Centralny (EBC) (przedstawiciele: A. Sáinz de Vicuña Barroso, N. Lenihan i F. Athanasiou, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów W. Bussiana, W. Devroego i D. Artsa)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności oświadczenia Eurogrupy z dnia 25 marca 2013 r., dotyczącego w szczególności restrukturyzacji sektora bankowego na Cyprze.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Petros Chatzithoma i Elenitsa Chatzithoma pokrywają, poza własnymi kosztami, również koszty poniesione przez Komisję Europejską oraz Europejski Bank Centralny (EBC).

⁽¹⁾ Dz.U. C 252 z 31.8.2013.

**Postanowienie Sądu z dnia 16 października 2014 r. – Chatziioannou przeciwko Komisji i EBC
(Sprawa T-330/13) ⁽¹⁾**

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Program wsparcia stabilności na Cyprze — Oświadczenie Eurogrupy dotyczące restrukturyzacji sektora bankowego na Cyprze — Błędne oznaczenie w skardze strony pozwanej — Niedopuszczalność)

(2014/C 448/31)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Lella Chatziioannou (Nikozja, Cypr); (przedstawiciele: adwokaci E. Efstathiou, K. Efstathiou i K. Liasidou)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Smulders, J.-P. Keppenne i M. Konstantinidis, pełnomocnicy); Europejski Bank Centralny (EBC) (przedstawiciele: A. Sáinz de Vicuña Barroso, N. Lenihan i F. Athanasiou, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów W. Bussiana, W. Devroego i D. Artsa)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności oświadczenia Eurogrupy z dnia 25 marca 2013 r., dotyczącego w szczególności restrukturyzacji sektora bankowego na Cyprze.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Lella Chatziioannou pokrywa, poza własnymi kosztami, również koszty poniesione przez Komisję Europejską oraz Europejski Bank Centralny (EBC).

⁽¹⁾ Dz.U. C 252 z 31.8.2013.

**Postanowienie Sądu z dnia 16 października 2014 r. – Nikolaou przeciwko Komisji i EBC
(Sprawa T-331/13) ⁽¹⁾**

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Program wsparcia stabilności na Cyprze — Oświadczenie Eurogrupy dotyczące restrukturyzacji sektora bankowego na Cyprze — Błędne oznaczenie w skardze strony pozwanej — Niedopuszczalność)

(2014/C 448/32)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Marinos Nikolaou (Strovolos, Cypr); (przedstawiciele: adwokaci E. Efstathiou, K. Efstathiou i K. Liasidou)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Smulders, J.-P. Keppenne i M. Konstantinidis, pełnomocnicy); Europejski Bank Centralny (EBC) (przedstawiciele: A. Sáinz de Vicuña Barroso, N. Lenihan i F. Athanasiou, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów W. Bussiana, W. Devroego i D. Artsa)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności oświadczenia Eurogrupy z dnia 25 marca 2013 r., dotyczącego w szczególności restrukturyzacji sektora bankowego na Cyprze.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) *Marinos Nikolaou pokrywa, poza własnymi kosztami, również koszty poniesione przez Komisję Europejską oraz Europejski Bank Centralny (EBC).*

⁽¹⁾ Dz.U. C 252 z 31.8.2013.

Postanowienie Sądu z dnia 16 października 2014 r. – Christodoulou i Stavrinou przeciwko Komisji i EBC

(Sprawa T-332/13) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Program wsparcia stabilności na Cyprze — Oświadczenie Eurogrupy dotyczące restrukturyzacji sektora bankowego na Cyprze — Błędne oznaczenie w skardze strony pozwanej — Niedopuszczalność)

(2014/C 448/33)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Chrysanthi Christodoulou (Pafos, Cypr); i Maria Stavrinou (Larnaka, Cypr) (przedstawiciele: adwokaci E. Efstathiou, K. Efstathiou i K. Liasidou)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Smulders, J.-P. Keppenne i M. Konstantinidis, pełnomocnicy); Europejski Bank Centralny (EBC) (przedstawiciele: A. Sáinz de Vicuña Barroso, N. Lenihan i F. Athanasiou, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów W. Bussiana, W. Devroego i D. Artsa)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności oświadczenia Eurogrupy z dnia 25 marca 2013 r., dotyczącego w szczególności restrukturyzacji sektora bankowego na Cyprze.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) *Chrysanthi Christodoulou i Maria Stavrinou pokrywają, poza własnymi kosztami, również koszty poniesione przez Komisję Europejską oraz Europejski Bank Centralny (EBC).*

⁽¹⁾ Dz.U. C 252 z 31.8.2013.

Skarga wniesiona w dniu 7 lipca 2014 r. – Pelikan./OHIM – Hachette Filipacchi Presse (be.bag)**(Sprawa T-517/14)**

(2014/C 448/34)

Język skargi: angielski

Strony*Strona skarżąca:* Pelikan Vertriebsgesellschaft mbH & Co. KG (Hanower, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Nordemann)*Strona pozwana:* Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* Hachette Filipacchi Presse SA (Levallois Perret, Francja)**Dane dotyczące postępowania przed OHIM***Zgłaszający:* Strona skarżąca*Przedmiotowy sporny znak towarowy:* Słowny znak towarowy „be.bag” – Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską nr 1192/2013-1*Postępowanie przed OHIM:* Postępowanie w sprawie sprzeciwu*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 3 kwietnia 2014 w sprawie R 1192/2013-1**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie częściowej nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 15 września 2014 r. – Węgry przeciwko Komisji**(Sprawa T-662/14)**

(2014/C 448/35)

Język postępowania: węgierski

Strony*Strona skarżąca:* Węgry (przedstawiciele: M.Z. Fehér i G. Koós, pełnomocnicy)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności art. 45 ust. 8 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 639/2014 z dnia 11 marca 2014 r. w sprawie uzupełnienia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013 oraz zmiany załącznika X do tego rozporządzenia, w części zawierającej następujące wyrażenie: „w drodze wyboru z wykazu ustanowionego na podstawie art. 4 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 gatunków, które są najbardziej odpowiednie z ekologicznego punktu widzenia, a tym samym z wyłączeniem gatunków, które jednoznacznie nie są rodzime”.

— Obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi, że art. 45 ust. 8 zaskarżonego rozporządzenia wykracza poza ramy określone w rozporządzeniu (UE) nr 1307/2013⁽¹⁾, zawierającym upoważnienie, oraz pozbawia w istocie treści uprawnienia przyznane państwom członkowskim, wprowadzając ograniczający wymóg stanowiący ponowną interpretację uprawnień przyznanych tym państwom w podstawowym akcie prawnym.

Jednocześnie strona skarżąca uznaje, że uzasadnienie do zaskarżonego rozporządzenia nie zawiera wystarczających i szczegółowych podstaw, czego można wymagać. W mniemaniu strony skarżącej zmiana przepisu upoważniającego o takiej wadze i takim zakresie nie pozwala w praktyce wywnioskować, jaki przepis upoważniający Komisja przyjęła jako podstawę, oraz tego, w jakim dokładnie zakresie to uczyniła, przez co prawie całkowicie uniemożliwia badanie niezbędne z punktu widzenia pewności prawa.

Strona skarżąca podnosi również, że przyjęte przez Komisję przepisy wprowadzają dyskryminację w odniesieniu do gatunków drzew zwanych zagajnikami o krótkiej rotacji, a konkretnie, w odniesieniu do rolników zamierzających je sadzić. Obsadzenia lub plantatorzy obu rodzajów znajdują się w identycznej sytuacji, przez co nie ma uzasadnienia dla wprowadzania między nimi rozróżnienia według gatunków drzew, które zamierzają wybrać do swoich obsadzeń.

Ponadto strona skarżąca utrzymuje, że w całym procesie negocjacji rozporządzenia upoważniającego Komisja sprzeciwiała się nawet temu, by państwa członkowskie miały możliwość zakwalifikowania jako obszary proekologiczne obszarów obsadzonych zagajnikami o krótkiej rotacji. Zdaniem strony skarżącej wszystko wskazuje na to, że Komisja pragnęła uniknąć tej możliwości w praktyce w drodze zaskarżonych przepisów, dopuszczając się przy tym nadużycia władzy.

Wreszcie, strona skarżąca uważa w szczególności, że zaskarżone rozporządzenie narusza ogólną zasadę pewności prawa, ponieważ, po pierwsze, art. 45 ust. 8 rzeczonoego rozporządzenia jest w wielu aspektach niejasny, a po drugie, rozporządzenie nie gwarantuje wystarczającego okresu dostosowawczego przed swoim wejściem w życie, w celu przygotowania się do tak istotnej zmiany. Strona skarżąca utrzymuje, że naruszona jest również zasada uzasadnionych oczekiwań, ponieważ opracowując przepisy o wejściu w życie Komisja nie uwzględniła, że w dziedzinie rolnictwa może być w odpowiednim przypadku nieodzowny dłuższy okres dostosowawczy. Jednocześnie strona skarżąca uważa, że zaskarżony akt prawny stanowi także naruszenie prawa własności zapisanego w art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające przepisy dotyczące płatności bezpośrednich dla rolników na podstawie systemów wsparcia w ramach wspólnej polityki rolnej oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 637/2008 i rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 (Dz.U. L 347, s. 608).

Skarga wniesiona w dniu 22 września 2014 r. – Republika Słowacka przeciwko Komisji

(Sprawa T-678/14)

(2014/C 448/36)

Język postępowania: słowacki

Strony

Strona skarżąca: Republika Słowacka (przedstawiciel: B. Ricziová, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji zawartej w piśmie z dnia 15 lipca 2014 r., w której wspomniana instytucja żąda od Republiki Słowackiej udostępnienia zasobów finansowych odpowiadających utraconym tradycyjnym zasobom własnym, i

— obciążenie Komisji kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku kompetencji Komisji

Według Republiki Słowackiej, Komisja nie ma kompetencji do wydania zaskarżonej decyzji. Żaden przepis prawa UE nie przyznaje Komisji uprawnienia do działania w sposób, w jaki działała wydając zaskarżoną decyzję, czyli prawa do zobowiązania, w następstwie obliczenia kwoty utraconych tradycyjnych zasobów własnych pod postacią niepobranych należności celnych przywozowych, państwa członkowskiego, które nie było odpowiedzialne za ustalenie i pobranie rzeczonych należności celnych, aby udostępniło ono zasoby finansowe w ustalonej przez nią kwocie, która jej zdaniem odpowiada rzeczony stracie.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia wymogów pewności prawa

Według Republiki Słowackiej, nawet gdyby Komisja miała kompetencję do wydania zaskarżonej decyzji (której nie ma), instytucja ta naruszyła w niniejszej sprawie zasadę pewności prawa. Obowiązku nałożonego na Republikę Słowacką w zaskarżonej decyzji nie można było, zdaniem tego państwa członkowskiego, racjonalnie przewidzieć przed jej wydaniem.

3. Zarzut trzeci dotyczący nieprawidłowego wykonania kompetencji przez Komisję

Według Republiki Słowackiej, nawet gdyby Komisja miała kompetencję do wydania zaskarżonej decyzji (której nie ma) i wydając ją działała zgodnie z zasadą pewności prawa (czego nie uczyniła), w niniejszej sprawie instytucja ta nie wykonała swej kompetencji prawidłowo. Po pierwsze Komisja dokonała oczywiście błędnej oceny, albowiem domaga się ona od Republiki Słowackiej zasobów finansowych, mimo iż utrata tradycyjnych zasobów własnych wcale nie miała miejsca lub nie była bezpośrednią konsekwencją wydarzeń, jakie instytucja ta przypisuje Republice Słowackiej. Po drugie Komisja naruszyła prawo do obrony Republiki Słowackiej oraz zasadę dobrej administracji.

4. Zarzut czwarty dotyczący niewystarczającego uzasadnienia zaskarżonej decyzji

W ramach tego zarzutu Republika Słowacka twierdzi, że uzasadnienie zaskarżonej decyzji zawiera wiele braków, ze względu na które należy uznać je za niewystarczające, co stanowi naruszenie istotnych wymogów proceduralnych i jednocześnie jest sprzeczne z zasadą pewności prawa. Zdaniem Republiki Słowackiej, Komisja nie wskazała w zaskarżonej decyzji jej podstawy prawnej. Ponadto instytucja ta w ogóle nie wyjaśniła źródła i podstaw niektórych z jej wniosków. Wreszcie, według Republiki Słowackiej, uzasadnienie zaskarżonej decyzji jest pod wieloma względami niejasne.

Skarga wniesiona w dniu 19 września 2014 r. – European Dynamics Luxembourg i Evropaiki Dynamiki przeciwko Komisji

(Sprawa T-698/14)

(2014/C 448/37)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: European Dynamics Luxembourg SA (Ettelbrück, Luksemburg) Evropaiki Dynamiki – Proigmena Systemata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (Ateny, Grecja) (przedstawiciel: V. Christianos, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej DIGIT/R/3/MB/pt 2431467 (2014) z dnia 11 lipca 2014 r., na mocy której Komisja zaklasyfikowała ofertę skarżących na czwartej pozycji w ramach odnośnego postępowania przetargowego, część 1;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej DIGIT/R/3/MB/pt 2703722 (2014) z dnia 31 lipca 2014 r., na mocy której Komisja wykluczyła ofertę skarżących w ramach odnośnego postępowania przetargowego, część 2;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej DIGIT/R/3/MB/pt 2711165 (2014) z dnia 31 lipca 2014 r., na mocy której Komisja zaklasyfikowała ofertę skarżących na trzeciej pozycji w ramach odnośnego postępowania przetargowego, część 3;
- zasądzenie od Komisji wypłaty odszkodowania na rzecz skarżących z uwagi na utratę możliwości bycia zaklasyfikowanym na pierwszej pozycji w związku z częścią 1–3 umowy ramowej, która to szkoda jest szacowana na kwotę w wysokości ośmiuset tysięcy EUR (800 000 EUR) w odniesieniu do części 1, czterystu tysięcy EUR (400 000 EUR) w odniesieniu do części 2 i dwustu tysięcy EUR (200 000 EUR) w odniesieniu do części 3, wraz z odsetkami od dnia ogłoszenia wyroku; oraz
- obciążenie Komisji ogółem kosztów postępowania poniesionych przez skarżących.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący twierdzą, że należy stwierdzić nieważność zaskarżonych decyzji, na mocy których Komisja odrzuciła ich ofertę w ramach otwartego postępowania przetargowego DIGIT/R2/PO/2013/029 – ESP DESIS III na trzy odrębne projekty (części) na podstawie art. 263 TFUE z uwagi na naruszenie przepisów prawa Unii, a w szczególności z trzech następujących powodów:

1. po pierwsze, z uwagi na naruszenie ze strony Komisji obowiązku uzasadnienia, gdyż przedstawiła ona niewystarczające uzasadnienie w odniesieniu do technicznej oferty skarżących;
2. po drugie, z uwagi na naruszenie przez Komisję rozporządzenia finansowego wraz z odpowiednimi przepisami wykonawczymi oraz dokumentacji przetargowej w odniesieniu do kwestii rażąco niskiej oferty;
3. po trzecie, z uwagi na naruszenie przez Komisję zasady wolnej konkurencji, w zakresie w jakim Komisja określiła wiążące warunki przedstawienia ofert, bez stworzenia możliwości swobodnego ich zredagowania przez kandydatów w celu wybrania najkorzystniejszej ekonomicznie oferty.

Skarga wniesiona w dniu 27 września 2014 r. – Topps Europe przeciwko Komisji

(Sprawa T-699/14)

(2014/C 448/38)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Topps Europe Ltd (Milton Keynes, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: R. Vidal i A. Penny, solicitors oraz B. Kennelly, barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 15 czerwca 2014 r. w sprawie AT.39899 – *Licencjonowanie praw własności intelektualnej dotyczących przedmiotów kolekcjonerskich związanych z piłką nożną*, którą oddalono skargę strony skarżącej na naruszenie przez szereg krajowych federacji piłkarskich oraz związków piłkarzy, a także przez Panini S.p. A., Unię Europejskich Związków Piłkarskich (UEFA), Międzynarodową Federację Piłki Nożnej (FIFA), Fédération Française de Football, Associazione Italiana Calciatori, Real Federación Española de Fútbol i Deutscher Fußball-Bund art. 101 i 102 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania strony skarżącej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący poważnego naruszenia przez stronę pozwaną praw procesowych strony skarżącej, a przez to naruszenie przez nią prawa.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że decyzja strony pozwanej opiera się na błędnych ustaleniach faktycznych oraz zawiera oczywiste błędy w ocenie, przez co strona pozwana naruszyła prawo lub dopuściła się błędnej oceny okoliczności faktycznych.

Skarga wniesiona w dniu 2 października 2014 r. – *Diktyo Amyntikon Biomichanion Net przeciwko Komisji*

(Sprawa T-703/14)

(2014/C 448/39)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: *Diktyo Amyntikon Biomichanion Net* (Kaisariani, Grecja) (przedstawiciele: K. Damis, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- nakazanie sporządzenia ekspertyzy w celu zbadania ustaleń zawartych w sprawozdaniu z audytu, sporządzonym przez spółkę audytorską KPMG AG, w odniesieniu do których Komisja Europejska błędnie i niezgodnie z prawem uznała, że występuje „brak innych dowodów potwierdzających zgłoszone koszty personelu”. Element ten ma szczególne znaczenie przy rozstrzygnięciu sporu, w zakresie w jakim koszty personelu mają wpływ również na wszystkie koszty pośrednie. Skarżąca podkreśla ponadto, że sprawozdanie z audytu KPMG AG, w odniesieniu do którego spółka DABNET AB przedstawiła uwagi na piśmie oraz wniosek o ponowne zbadanie zawierające rozstrzygające dowody, zostało przyjęte przez Komisję Europejską bez dostatecznego uzasadnienia oraz odpowiedzi dotyczącej dowodów; oraz
- stwierdzenie, po pierwsze, że nota debetowa nr 3241409008, przekazana skarżącej w dniu 31 lipca 2014 r., na mocy której zażądano zwrotu 64.574,73 EUR, w związku z zamówieniem dotyczącym projektu FP7-SME-2007-222303 „FIREROB”, w oparciu o wnioski z audytu 12-BA176-003, stanowi naruszenie zobowiązań umownych Komisji i jest bezpodstawna, oraz, po drugie, że wydatki przedstawione przez skarżącą w kontekście spornej umowy stanowią kwalifikowalne koszty, a w rezultacie należy nakazać Komisji sporządzenie noty kredytowej w kwocie 64.574,73 EUR.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy oparty na klauzuli arbitrażowej. Skarżąca podnosi po pierwsze, że przedstawione środki dowodowe w pełni wykazują zaangażowanie personelu skarżącej w projekt „FIREROB”; po drugie, że w żadnym fragmencie sprawozdania z audytu nie zostało stwierdzone, że personel skarżącej nie zrealizował zakładanych prac w ramach zamówienia „FIREROB”, lub że skarżąca przedstawiła nieprawdziwe informacje, a także, po trzecie, że skarżąca zobowiązała się do zapewnienia personelu w wymiarze 12,2 osobomiesięcy, a ogółem zapewniała 21,92 osobomiesięcy bez złożenia wniosku o zmianę zatwierdzonego już kosztorysu.
2. Zarzut drugi oparty na nadużyciu prawa. Skarżąca twierdzi, że żądanie Komisji dotyczące zwrotu kwoty 64.574,73 EUR, czyli kwoty odpowiadającej w przybliżeniu pięciokrotnej wartości bezpośredniej subwencji skarżącej (13.474,00 EUR) z tytułu prac, które zostały wykonane przez skarżącą w optymalny sposób jest nieproporcjonalne i pozostaje w sprzeczności z zasadą dobrej wiary przy wykonywaniu umów.
3. Zarzut trzeci oparty na naruszeniu zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań. Skarżąca podnosi, że nie zostało jej przyznane zgodnie z prawem prawo do bezpośredniego przedstawienia uzasadnionych zastrzeżeń w odniesieniu do wszelkiej kontroli ze strony Komisji Europejskiej oraz wyjaśnienia bezpodstawnych argumentów autora projektu sprawozdania z audytu.
4. Zarzut czwarty oparty na zasadzie analogii. Skarżąca podnosi, że pkt II.24 ust. 1 załącznika II do umowy „FIREROB”, przyznaje Komisji możliwość odstąpienia od żądania odszkodowania zważywszy, że skarżąca wykonała prace, które zostały pozytywnie ocenione oraz, w ramach których, zgodnie ze sprawozdaniem z realizacji technicznej Komisji Europejskiej, osiągnięto bardzo wysoki poziom wyników badań naukowych.

Skarga wniesiona w dniu 26 września 2014 r. – Unichem Laboratories przeciwko Komisji

(Sprawa T-705/14)

(2014/C 448/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Unichem Laboratories Ltd (Mumbaj, Indie) (przedstawiciele: S. Mobley, H. Sheraton i K. Shaw, Solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 9 lipca 2014 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 i 102 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej [Sprawa COMP/AT.39.612 – perindopril (Servier)] w całości, a w każdym razie uchylenie lub obniżenie nałożonej grzywny w zakresie, w jakim dotyczy ona spółki Unichem; oraz
- obciążenie Komisji własnymi kosztami i kosztami poniesionymi przez spółkę Unichem w związku z niniejszym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwanaście zarzutów.

1. W zarzucie pierwszym strona skarżąca twierdzi, że skierowanie do spółki Unichem decyzji na podstawie art. 101 ust. 1 TFUE nie należy do zakresu jurysdykcji Komisji.

2. W zarzucie drugim strona skarżąca utrzymuje, że Komisja nie zastosowała prawidłowo kryterium prawnego „obiektywnej konieczności” w celu ustalenia, czy ugoda patentowa jest objęta zakresem regulacji art. 101 ust. 1 TFUE.
3. W ramach zarzutu trzeciego strona skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła zasadę równego traktowania przez to, że nie zastosowała do ugody spółki Unichem wytycznych w sprawie rozporządzenia o wyłączeniach grupowych porozumień o transferze technologii.
4. W zarzucie czwartym skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła prawo, kwalifikując ugodę jako naruszenie art. 101 ust. 1 TFUE „ze względu na przedmiot”.
5. W zarzucie piątym strona skarżąca utrzymuje, że Komisja błędnie zastosowała do konkretnych okoliczności dotyczących spółki Unichem własne domniemane kryterium prawne naruszenia art. 101 ust. 1 „ze względu na przedmiot”.
6. W ramach zarzutu szóstego strona skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła prawo, uznając, że ugoda wywarła skutki antykonkurencyjne.
7. W zarzucie siódmym strona skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła ciężący na niej na mocy art. 296 obowiązek uzasadnienia, na jakiej podstawie uznała, że spółkę Unichem można uznać za bezpośrednio odpowiedzialną za naruszenie art. 101 ust. 1 TFUE, w sytuacji gdy nie jest ona potencjalnym konkurentem spółki Servier.
8. W zarzucie ósmym strona skarżąca podnosi alternatywnie, że Komisja naruszyła prawo przez to, że nie uznała, iż ugoda spełnia kryteria konkurencji przewidziane w art. 101 ust. 3 TFUE.
9. W zarzucie dziewiątym strona skarżąca utrzymuje, że Komisja naruszyła jej prawo do obrony, zasadę dobrej administracji oraz ciężący na tej instytucji obowiązek powstrzymania się stosowania nacisku w celu uzyskania uprzywilejowanych prawnie dokumentów, które miały zostać wykorzystane przeciwko spółce Unichem.
10. W ramach zarzutu dziesiątego strona skarżąca podnosi, że przy obliczaniu grzywny Komisja naruszyła zasadę równego traktowania, należąca do zasad ogólnych prawa Unii, gdyż potraktowała spółkę Unichem inaczej niż spółkę Servier bez obiektywnego uzasadnienia.
11. W zarzucie jedenastym strona skarżąca twierdzi, że nakładając grzywnę na spółkę Unichem Komisja naruszyła należąca do zasad ogólnych prawa Unii zasadę proporcjonalności, swe własne wytyczne w sprawie ustalania wysokości grzywnien, a także postąpiła wbrew swej dotychczasowej praktyce.
12. W zarzucie dwunastym strona skarżąca utrzymuje, że Komisja naruszyła ciężący na niej na mocy art. 296 TFUE obowiązek uzasadnienia w odniesieniu do obliczenia grzywny oraz oceny wagi przypisywanego spółce Unichem naruszenia prawa.

Skarga wniesiona w dniu 3 października 2014 r. – Tri-Ocean Trading przeciwko Radzie

(Sprawa T-709/14)

(2014/C 448/41)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Tri-Ocean Trading (George Town, Kajmany) (przedstawiciele: P. Saini, QC, B. Kennelly, barrister, oraz N. Sheikh, solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady 2014/488/WPZiB z dnia 22 lipca 2014 r. w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 793/2014 z dnia 22 lipca 2014 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii w zakresie, w jakim powyższe akty dotyczą strony skarżącej; oraz

— obciążenie strony pozwanej kosztami strony skarżącej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący niespełnienia przez Radę kryteriów umieszczenia danego podmiotu bądź danej osoby w wykazie, w szczególności że zainteresowana osoba jest osobą „odpowiedzialną za brutalne represje wobec syryjskiej ludności cywilnej” lub „wspierającą reżim syryjski i czerpiącą z niego zyski” lub jest powiązana z takimi osobami. Rada nie udowodniła, że powody, na których się oparła, umieszczając zainteresowany podmiot w wykazie, są zasadne.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez Radę prawa strony skarżącej do obrony oraz prawa do skutecznej ochrony sądowej. Na żadnym etapie stronie skarżącej nie przedstawiono „poważnych i wiarygodnych dowodów” lub „konkretnych dowodów i informacji” uzasadniających objęcie ją środkami ograniczającymi, czego wymaga orzecznictwo Trybunału.
3. Zarzut trzeci dotyczący nieprzedstawienia stronie skarżącej przez Radę wystarczającego uzasadnienia umieszczenia jej w wykazie.
4. Zarzut czwarty dotyczący poważnego naruszenia przez Radę podstawowego prawa do własności oraz dobrego imienia strony skarżącej. Strona skarżąca została objęta środkami ograniczającymi bez właściwych gwarancji umożliwiających jej skuteczne przedstawienie Radzie jej stanowiska. Rada nie wykazała, że bardzo znacząca ingerencja w prawo własności strony skarżącej jest uzasadniona i proporcjonalna. Owa ingerencja ma dla strony skarżącej nie tylko skutki finansowe, ale także narusza jej dobre imię.
5. Zarzut piąty dotyczący popełnienia przez Radę oczywistego błędu w ocenie. Wbrew jedynemu powodowi umieszczenia nazwy strony skarżącej w wykazie, nie podano żadnych informacji ani nie przedstawiono dowodów, że strona skarżąca rzeczywiście „wspierała reżim syryjski” i czerpała z niego zyski.

Skarga wniesiona w dniu 9 października 2014 r. – Tweedale przeciwko EFSA

(Sprawa T-716/14)

(2014/C 448/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Antony C. Tweedale (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: B. Kloostera, adwokat)

Strona pozwana: Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że EFSA naruszyła konwencję z Aarhus, rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 i rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 w zakresie dotyczącym decyzji Komisji z dnia 10 sierpnia 2011 r.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że przyjmując zaskarżoną decyzję EFSA naruszyła art. 4 ust. 4 Konwencji Narodów Zjednoczonych o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (zwanej dalej „konwencją z Aarhus”) zatwierdzonej decyzją Komisji 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (Dz.U. L 124, s. 1), art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. L 264, s. 13) oraz art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43). Z naruszeniem tych przepisów EFSA nie potwierdziła w zaskarżonej decyzji ciążącego na niej obowiązku ujawnienia zawartych w żądanych dokumentach informacji dotyczących emisji do środowiska.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że przyjmując zaskarżoną decyzję EFSA naruszyła art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr/2001 oraz ciążący na niej na podstawie art. 4 ust. 4 konwencji z Aarhus obowiązek działania zgodnie z przyjętą w tej konwencji wykładnią określonych w art. 4 ust. 2 tego rozporządzenia powodów odmowy dostępu.

Skarga wniesiona w dniu 10 października 2014 r. – Tri Ocean Energy przeciwko Radzie

(Sprawa T-719/14)

(2014/C 448/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Tri Ocean Energy (Kair, Egipt) (przedstawiciele: P. Saini, QC, B. Kennelly, barrister, i N. Sheikh, solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady 2014/678/WPZiB z dnia 26 września 2014 r. w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1013/2014 z dnia 26 września 2014 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii w zakresie, w jakim dotyczą one skarżącej; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący niespełnienia przez Radę kryterium wymaganego, aby umieścić nazwisko lub nazwę w wykazie, a mianowicie, że dana osoba jest „odpowiedzialna za brutalne represje wobec ludności cywilnej w Syrii” lub, że dana osoba „czerpie korzyści z reżimu lub go wspiera” lub, że dana osoba jest powiązana z jakąkolwiek taką osobą. Rada nie wykazała, że uzasadnienie, na którym oparto się przeciwko wskazanemu podmiotowi, jest zasadne.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez Radę prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej przysługujących skarżącej. Skarżącej nie przedstawiono na żadnym etapie postępowania „rzeczywistych i wiarygodnych dowodów” lub „konkretnych dowodów i informacji” na poparcie argumentów uzasadniających środki ograniczające przyjęte wobec niej, jak wymaga tego orzecznictwo Trybunału.
3. Zarzut trzeci dotyczący nieprzedstawienia skarżącej przez Radę wystarczającego uzasadnienia umieszczenia jej nazwy w wykazie.
4. Zarzut czwarty dotyczący ciężkiego naruszenia przez Radę praw podstawowych skarżącej w postaci prawa własności i renomy skarżącej. Środki ograniczające zostały nałożone bez odpowiednich gwarancji umożliwiających skarżącej skuteczne przedstawienie jej sprawy Radzie. Rada nie wykazała, że istotne naruszenie prawa własności skarżącej jest uzasadnione i proporcjonalne. Naruszenie, którego dopuszczono się wobec skarżącej, ma nie tylko wpływ finansowy, lecz szkodzi także jej renomie.
5. Zarzut piąty dotyczący popełnienia przez Radę oczywistego błędu w ocenie. Odmienne niż wskazuje na to jedyny przedstawiony powód umieszczenia nazwy skarżącej w wykazie, brak jest informacji lub dostępnych dowodów na to, że skarżąca faktycznie „wspiera reżim syryjski” oraz że czerpie zyski z reżimu. Rada błędnie zidentyfikowała również skarżącą jako „Tri Ocean Trading alias Tri-Ocean Energy”, sugerując, że obydwie osoby prawne to ten sam podmiot. Skarżąca jest odrębną spółką, inną niż Tri Ocean Trading.

Skarga wniesiona w dniu 24 października 2014 r. – Gazprom Nieft przeciwko Radzie

(Sprawa T-735/14)

(2014/C 448/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Gazprom Nieft OAO (Petersburg, Rosja) (przedstawiciele: adwokaci L. Van den Hende i S. Cogman)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 4 decyzji Rady 2014/512/WPZiB z dnia 31 lipca 2014 r.;
- stwierdzenie nieważności art. 3 oraz art. 4 ust. 3 i 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 833/2014 r. z dnia 31 lipca 2014 r.; oraz
- obciążenie Rady kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 296 TFUE.

— Strona skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja WPZiB oraz zaskarżone rozporządzenie nie zawierają wystarczającego uzasadnienia i tym samym naruszają art. 296 TFUE.

2. Zarzut drugi dotyczący nieodpowiedniej podstawy prawnej dla zaskarżonych przepisów.

— Strona skarżąca twierdzi, że art. 215 TFUE jest nieodpowiednią podstawą prawną dla zaskarżonych przepisów zaskarżonego rozporządzenia, gdyż istnieje niewystraszające powiązanie pomiędzy stroną skarżącą a i) rządem rosyjskim oraz ii) zakładanym celem, który sankcje mają osiągnąć. Zasady te powinny także regulować stosowanie art. 29 TUE jako podstawy prawnej dla środków ograniczających wobec państw trzecich.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności i praw podstawowych.

— Strona skarżąca twierdzi, że zaskarżone przepisy są niespójne z zasadą proporcjonalności i prawami podstawowymi. Zaskarżone przepisy stanowią nieproporcjonalną ingerencję w przysługującą stronie skarżącej swobodę prowadzenia działalności gospodarczej oraz w prawa własności strony skarżącej, gdyż nie są one odpowiednie do osiągnięcia swoich celów (i z tego powodu są one również niepotrzebne), a w każdym razie nakładają ciężar, który w bardzo znacznej mierze przeważa nad ewentualnymi korzyściami.

**Skarga wniesiona w dniu 27 października 2014 r. – Monster Energy przeciwko OHIM – Home Focus
(MoMo Monsters)**

(Sprawa T-736/14)

(2014/C 448/45)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Monster Energy Company (Corona, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: P. Brownlow, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Home Focus Development Ltd (Tortola, Brytyjskie Wyspy Dziewicze)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Zgłaszający: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny znak towarowy „MoMo Monsters” – zgłoszenie nr 10 513 372

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 7 sierpnia 2014 r. w sprawie R 1167/2013-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 27 października 2014 r. – Hersill przeciwko OHIM – KCI Licensing (VACUP)

(Sprawa T-741/14)

(2014/C 448/46)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Hersill, SL (Móstoles, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat M. Aznar Alonso)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: KCI Licensing, Inc. (San Antonio, Stany Zjednoczone)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Zgłaszający: KCI Licensing, Inc.

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Zgłoszenie nr 9 943 499

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 14 sierpnia 2014 r. w sprawie R 1520/2013-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie niniejszej skargi za zasadną i stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie OHIM i KCI Licensing, Inc., jeżeli weźmie udział w niniejszym postępowaniu w charakterze strony, kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 42 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 i zasady 22 ust. 3 rozporządzenia nr 2868/95;
 - Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.
-

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 6 listopada 2014 r. – DH przeciwko Parlamentowi

(Sprawa F-4/14) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnik na okresie próbnym — Artykuł 34 regulaminu pracowniczego — Sprawozdanie z okresu próbnego stwierdzające oczywistą niezdolność urzędnika na okresie próbnym do należytego wypełniania obowiązków — Przedłużenie okresu próbnego — Powierzenie nowego stanowiska — Zwolnienie po okresie próbnym — Warunki odbywania okresu próbnego — Nienależyte wykonywanie obowiązków pracowniczych — Obowiązek staranności — Zasada dobrej administracji)

(2014/C 448/47)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: DH (przedstawiciele: adwokaci A. Salerno i B. Cortese)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: S. Alves i M. Ecker, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji w sprawie zwolnienia skarżącego po okresie próbnym.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) DH pokrywa własne koszty oraz zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez Parlament Europejski.

⁽¹⁾ Dz.U. C 61 z 1.3.2014, s. 22.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 5 listopada 2014 r. – CY przeciwko EBC

(Sprawa F-68/13) ⁽¹⁾

(Śmierć strony skarżącej — Ponowne otwarcie ustnego etapu postępowania — Rezygnacja następcy prawnego z podjęcia postępowania — Umorzenie postępowania)

(2014/C 448/48)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: CY (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i M. Vandenbussche)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny (przedstawiciele: E. Carlini i F. Feyerbacher, pełnomocnicy, adwokat B. Wägenbaur)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności, po pierwsze, decyzji w sprawie zamknięcia wewnętrznego dochodzenia administracyjnego wszczętego z uwagi na mobbing, którego skarżąca była rzekomo ofiarą, a po drugie, sprawozdania z dochodzenia, oraz zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Sentencja postanowienia

- 1) *Umarza się postępowanie w niniejszej sprawie.*
- 2) *Każda ze stron pokrywa własne koszty.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 274 z 21.9.2013, s. 31.

Skarga wniesiona w dniu 4 września 2014 r. – ZZ przeciwko Komisji Europejskiej**(Sprawa F-90/14)**

(2014/C 448/49)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciel: adwokat Hans-Robert Ilting)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Strona skarżąca żąda, po pierwsze, stwierdzenia nieważności decyzji o niewypłaceniu jej dodatku na dziecko pozostające na utrzymaniu począwszy od dnia 1 września 2013 r. z tego względu, że jej dziecko nie odbywa już „kształcenia lub szkolenia zawodowego” w rozumieniu art. 2 załącznika VII do regulaminu pracowniczego oraz po drugie, zobowiązania jej pracodawcy do dalszego wypłacania jej wspomnianego dodatku i do pokrycia wszystkich kosztów leczenia jej córki wstecznie od dnia 1 września 2013 r.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie decyzji strony pozwanej, sygn. akt HR.D.2/AS/ac/Ares(2014), z dnia 5 czerwca 2014 r. dotyczącej jej zażalenia zarejestrowanego w dniu 12 lutego 2014 r. w HR.D.2 „Wydział zażaleń i dalszego postępowania” pod numerem akt R/227/14;
- zobowiązanie organu powołującego do uznania jej córki w sposób nieprzerwany i wsteczny od dnia 1 września 2013 r. za dziecko pozostające na utrzymaniu będące w trakcie kształcenia lub szkolenia zawodowego i z tego względu nakazanie w sposób nieprzerwany i wsteczny od dnia 1 września 2013 r. dalszego wypłacania na jej rzecz dodatku na dziecko pozostające na utrzymaniu i pokrywania kosztów leczenia.

Skarga wniesiona w dniu 10 września 2014 r. – ZZ przeciwko Parlamentowi Europejskiemu**(Sprawa F-92/14)**

(2014/C 448/50)

*Język postępowania: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* ZZ (przedstawiciel: adwokat Günther Maximini)*Strona pozwana:* Parlament Europejski**Przedmiot i opis sporu**

Strona skarżąca żąda, po pierwsze, stwierdzenia nieważności odmownej decyzji Parlamentu Europejskiego, na mocy której odmówiono zabezpieczenia jej przed szkodą, jaką poniosła w następstwie naruszenia jej praw osobistych i przepisów rozporządzenia nr 45/2001 w ramach rozpatrywania jej wcześniejszej skargi. Żąda ona, po drugie, zapłaty odszkodowania wraz z odsetkami za zwłokę z tytułu poniesionej przez nią w jej odczuciu krzywdy.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie decyzji strony pozwanej z dnia 5 marca 2014 r. oddalającej wniosek o przyznanie odszkodowania złożony przez stronę skarżącą w dniu 16 grudnia 2013 r. i dorozumianej decyzji oddalającej jej zażalenie wniesione w dniu 24 marca 2014 r. na tę pierwszą decyzję oraz posiłkowo wyraźnej decyzji odmownej wydanej a posteriori w dniu 29 lipca 2014 r., której autor nie został wskazany;
- zasądzenie od strony pozwanej na rzecz strony skarżącej kwoty 30 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za krzywdę poniesioną przez tę ostatnią, a także odsetek za zwłokę w wysokości podstawowej stopy odsetek podwyższonej o 5 % od kwoty 25 000 EUR, liczonych począwszy od dnia 1 lutego 2014 r., i od kwoty 5000, liczonych począwszy od dnia 1 maja 2014 r.;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania, w tym postępowania poprzedzającego wniesienie skargi, oraz całością koniecznych wydatków i nakładów poniesionych przez stronę skarżącą.

Skarga wniesiona w dniu 29 września 2014 r. – ZZ przeciwko Radzie**(Sprawa F-99/14)**

(2014/C 448/51)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* ZZ (przedstawiciel: adwokat M. Velardo)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej**Przedmiot i opis sporu**

Stwierdzenie częściowej nieważności dwóch komunikatów do personelu w zakresie, w jakim dokonują powiązania między prawem do zwrotu kosztów podróży z miejsca zatrudnienia do miejsca pochodzenia oraz do czasu podróży a dodatkiem zagranicznym czy dodatkiem z tytułu zamieszkiwania za granicą oraz zasądzenie od strony pozwanej odszkodowania i zadośćuczynienia za doznane przez skarżącą, w jego przekonaniu, krzywdę i szkodę.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności, na podstawie art. 270 TFUE, decyzji zawartej w komunikacie do personelu (CP) 13/14 (decyzja nr 2/2014) z dnia 9 stycznia 2014 r., która zmieniła warunki obliczania czasu podróży w związku z wejściem w życie w dniu 1 stycznia 2014 r. art. 7 załącznika V do regulaminu pracowniczego, jak również w komunikacie do personelu (CP) 9/14 (decyzja nr 12/24), która zmieniła system kosztów podróży w związku z wejściem w życie w dniu 1 stycznia 2014 r. art. 8 załącznika VII do regulaminu pracowniczego, zmienionych rozporządzeniem (UE, Euratom) nr 1023/2013 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 października 2013 r. zmieniającym Regulamin pracowniczy urzędników Unii Europejskiej oraz Warunki zatrudnienia innych pracowników, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym nr L 287 z dnia 29 października 2013 r. Żądanie stwierdzenia nieważności ogranicza się do części tych CP, które dokonują powiązania między prawem do zwrotu kosztów podróży oraz do czasu podróży a dodatkiem zagranicznym czy dodatkiem z tytułu zamieszkiwania za granicą, jak również art. 6 CP 9/14, który wprowadził nowe kryteria określania miejsca pochodzenia;
- zasądzenie od strony pozwanej na rzecz strony skarżącej kwoty 169 051,96 EUR z tytułu poniesionej szkody, jak również kwoty 40 000 EUR z tytułu doznanej krzywdy;
- zasądzenie od strony pozwanej odsetek za zwłokę i kompensacyjnych w wysokości 6,75 % z tytułu krzywdy i szkody;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 29 września 2014 r. – ZZ i in. przeciwko Radzie**(Sprawa F-100/14)**

(2014/C 448/52)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ i in. (przedstawiciel: adwokat S. Orlandi)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie, że nie stosuje się art. 7 załącznika V ani art. 8 załącznika VII do regulaminu pracowniczego urzędników, zmienionych rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1023/2013 z dnia 22 października 2013 r. zmieniającym regulamin pracowniczy urzędników Unii Europejskiej i warunki zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej, oraz stwierdzenie nieważności decyzji pozbawiających uprawnienia w postaci zwrotu kosztów podróży z miejsca zatrudnienia do miejsca pochodzenia i uchylających uprawnienie w postaci czasu podróży.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie niezgodności z prawem art. 7 załącznika V i art. 8 załącznika VII do regulaminu pracowniczego;
 - stwierdzenie nieważności decyzji o nieprzyznawaniu skarżącym jakiegokolwiek czasu podróży ani zwrotu kosztów corocznych podróży począwszy od 2014 r.;
 - obciążenie Rady kosztami postępowania.
-

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL